

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

Filozofická fakulta

Katedra asijských studií

BAKALÁŘSKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

Populární literatura – „krásné autorky“

Popular literature – „beautiful women writers“

Olomouc 2011

Hana Komendová

Vedoucí diplomové práce: Mgr. Kamila Hladíková

Univerzita Palackého v Olomouci
Filozofická fakulta
Akademický rok: 2008/2009

Studijní program: Filologie
Forma: Prezenční
Obor/komb.: Francouzská filologie - Čínská

Podklad pro zadání BAKALÁŘSKÉ práce studenta

PŘEDKLÁDÁ:	ADRESA	OSOBNÍ ČÍSLO
KOMENDOVÁ Hana	Revoluční 97, Nový Jičín	F07678

NÁZEV TÉMATU ČESKY:

Čínská populární literatura - "krásné autorky"

NÁZEV TÉMATU ANGLICKY:

Chinese popular literature - "beautiful woman writers"

VEDOUcí PRÁCE:

Mgr. Kamila Hladíková - ASH

ZÁSADY PRO VYPRACOVÁNÍ:

1. zhodnocení fenoménu literatury krásných autorek v Číně na přelomu tisíciletí
2. seznámení s nejvýznamnějšími představitelkami
3. rozbor děl
4. srovnání různých typů těchto děl

SEZNAM DOPORUČENÉ LITERATURY:

Mu, Zimei, Charmant Catherine. Journal sexuel d'une jeune Chinoise sur le net. Albin Michel, 2005. 279 s. ISBN 2226159800.
Mian, Mian. Les bonbons chinois. Přel. Sylvie Gentil. Points, 2002. 336 s. ISBN 2020551330.
Mian, Mian. Panda sex. Přel. Sylvie Gentil. Au Diable Vauvert, 2009. 183 s. ISBN 2846261776.
Wei, Hui. Shanghai Baby. Z čín. přel. Petra Diestlerová. Praha: Motto, 2003. 283 s. ISBN 80-7246-165-6.
Pickowicz, Paul G., Zhang Yingjin. From Underground to Independent. Alternative Film Culture in Contemporary China. Rowman and Littlefield Publ., 2006. 280 s. ISBN 0742554384.
internetové zdroje
blogy

Podpis studenta:

Hana Komendová

Datum:

11.5.2009

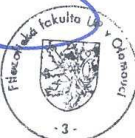
Podpis vedoucího práce:

K. Hladíková

Datum:

7.5.2009

Podpis vedoucího katedry:

Dana Mlýnská

Datum:

14.5.2009

Podpis děkana:

J. Trávníček

Datum:

28.5.2009

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracovala samostatně a použila jsem jen uvedené prameny a literaturu.

V Olomouci dne 15. května 2011

Hana Komendová

ANOTACE

Cílem této práce je podat ucelený přehled o současné populární čínské literatuře - fenoménu „krásných autorek.“ Práce mapuje vývoj a znaky celého fenoménu, také podrobněji představuje nejvýznamnější představitelky (Wei Hui, Mian Mian, Muzi Mei) a jejich dílo.

Přínos celého fenoménu není významný ani tak z pohledu literárního jako především z pohledu sociologického. Spisovatelky svými díly nenávratně nasměrovaly vývoj společnosti směrem k liberalizaci. Společenská tabu se začala poodkrývat a zároveň byla veřejnosti také poodhalena i negativní stránka Číny. Společnost byla poprvé otevřeně konfrontována s drogovou i jinou kriminální problematikou. Při hodnocení fenoménu „krásných autorek“ je třeba zohledňovat právě jeho sociologický dopad.

Klíčová slova: populární literatura, „krásné autorky“, ženská literatura, sex, drogy, Wei Hui, Mian Mian, Muzi Mei, Chun Shu, cenzura, body writing, blog

Na tomto místě bych ráda poděkovala vedoucí mé práce Mgr. Kamile Hladíkové za cenné rady a připomínky. Díky patří také rodině a přátelům, kteří mi při vypracování práce vyjadřovali svou podporu.

OBSAH

Ediční poznámka.....	7
1. Úvod.....	8
2. Materiály a metody.....	9
3. Fenomén krásných autorek.....	10
3. 1. Vývoj fenoménu.....	10
3. 2. Znaký fenoménu.....	12
3. 2. 1. Body writing.....	12
3. 2. 2. Globalizace.....	13
3. 2. 3. Šanghaj.....	13
3. 2. 4. Proměna čínského spisovatele.....	14
3. 3. Představitelky fenoménu.....	14
3. 3. 1. Chun Shu.....	14
3. 4. Generace autorek.....	15
3. 5. Studie feminity.....	15
4. Wei Hui.....	18
4. 1. Wei Hui a její dílo.....	18
4. 2. Literární inspirace Wei Hui.....	21
4. 3. Šanghaj Baby.....	22
4. 3. 1. Děj knihy.....	22
4. 3. 2. Láska, sex a drogy.....	23
4. 3. 3. Autobiografické prvky.....	25
4. 3. 4. Aluze a odkazy na západní kulturu.....	25
4. 3. 5. Město Šanghaj.....	27
4. 3. 6. Zákaz knihy.....	27
5. Mian Mian.....	29
5. 1. Mian Mian a její dílo.....	30
5. 2. Literární styl Mian Mian.....	32
5. 3. Spor s Googlem.....	34
5. 4. Tang.....	34
5. 4. 1. Děj knihy.....	35
5. 4. 2. Titul knihy.....	36
5. 4. 3. Způsob vyprávění.....	36
5. 4. 4. Autobiografické prvky.....	37
5. 4. 5. Sex a drogy v knize.....	38
5. 4. 6. Zákaz knihy a reakce veřejnosti.....	40
6. Srovnání Wei Hui a Mian Mian.....	42
6. 1. Srovnání života.....	42
6. 2. srovnání tvorby.....	43
7. Muzi Mei.....	45
7. 1. Pseudonym.....	45
7. 2. Blog.....	46
7. 2. 1. Struktura blogu.....	46
7. 2. 2. Forma a obsah.....	46
8. Závěr.....	49
8. 1. Vznik a dopad fenoménu.....	49
8. 2. Všechny spisovatelky, jeden fenomén?.....	50
Resumé.....	51
Seznam použité literatury.....	52
Přílohy.....	55

EDIČNÍ POZNÁMKA

V textu své práce používám při uvádění čínských názvů literárních děl nebo literárních termínů vždy stejný model. Je-li daný termín v textu práce uveden poprvé, pak je nejdříve zapsán ve zjednodušených znacích. Za nimi následuje závorka, ve které je kurzívou uveden pinyin a za středníkem český překlad. Opakuje-li se však daný termín v práci i dále, je pro lepší orientaci a plynulost textu uveden již pouze v pinyinu. Výjimku tvoří úryvky z děl. V nich je zanechána transkripce používaná v dané knize.

Jména autorek jsou pro větší kontinuitu textu nejdříve napsána v pinyinu. Poté následuje závorka se znaky. Názvy měst, které jsou v českém jazyce dobře etablovány, užívám právě v jejich české podobě (Peking, Šanghaj).

1. ÚVOD

V západní kultuře se můžeme se sexem či narážkami na něj setkat v každodenním životě. Téměř každý průměrný časopis se ohání slovy jako „erotika“ či „sexy.“ Ty dámské pak radí svým čtenářkám, jak se co nejlépe obléci, aby byly pro muže atraktivní. Při zapnutí televize je divák přímo atakován sexuálními podtexty. Posluchači volají do rádií, aby se mohli poradit, jak zlepšit svůj sexuální život. S trochou nadsázky se dá mluvit o sexuálním průmyslu. To, co je však běžné v jedné kultuře, nemusí být běžné i v té druhé. Sex i erotika byly donedávna v čínské společnosti tabu. To se pomalu začalo podkrývat až v posledních dvou desetiletích. Svým otevřeným postojem a tvorbou k tomu přispěly i spisovatelky fenoménu „krásných autorek.“ Poprvé se na scéně objevily v 90. letech a v čínském povědomí už zůstaly pevně zakořeněny.

Tato práce je rozdělena do několika částí. První část mapuje celý fenomén. V následující se věnuji dvěma nejdůležitějším představitelkám Wei Hui a Mian Mian, které literatuře „krásných autorek“ položily základy. Třetí část přináší srovnání obou spisovatelek a poslední kapitola je věnována autorce Muzi Mei, která se svou tvorbou, respektive její formou, dvěma hlavním představitelkám vymyká.

Vzhledem k tomu, že se jedná o moderní současnou literaturu, je poměrně těžké najít toto téma komplexně zpracované. Běžně sehnat se dají novinové články, které se zabývají pouze dílčími událostmi spjatými s představitelkami fenoménu. Při studiu tohoto tématu je však třeba přeorientovat se na jiný než český jazyk. Proto si troufám tvrdit, že má práce může sloužit jako studijní materiál především studentům čínštiny, a to nejen k čistě literárním účelům ale také při studiu sociologických témat. Za fenoménem „krásných autorek“ lze totiž hledat i proměnu v čínské společnosti.

2. MATERIÁLY A METODY

Jelikož se jedná o literárně orientovanou práci, nejprve jsem studovala a vycházela z primárních pramenů. Vzhledem k nedostatečným znalostem čínštiny pro toto téma jsem pracovala s překlady knih. V češtině byl dosud publikován pouze jeden román – Shanghai Baby, proto jsem jinak pracovala výhradně s cizojazyčnou literaturou. Opírala jsem se o francouzské překlady románů 糖 (*Tang*) a 熊貓 (*Xiong Mao*) a také o francouzskou knihu *Journal sexuel*. Po opakovaném čtení primárních pramenů jsem studovala sekundární literaturu. Množství odborné literatury, která by se podrobněji tématem zabírala, je vzhledem k jeho současnosti značně omezené. Proto jsem ve velké míře vycházela z novinových článků a recenzí. U jejich zpracování však bylo třeba zohledňovat odbornost autora a odfiltrovat množství nepodstatného balastu. Proto jsem z celého článku často použila pouze několik málo dílčích informací, které mne inspirovaly k vlastnímu zamyšlení. V tomto ohledu se opět jednalo o cizojazyčné materiály – konkrétně o periodika psaná anglicky a francouzsky. V případě zpracování kapitoly o Wei Hui byly cenným přínosem i rozhovory s autorkou.

3. FENOMÉN „KRÁSNÝCH AUTOREK“

V čínštině hovoříme o tzv. 美女作家 (*meini zuojia*)¹, což lze do češtiny přeložit jako „krásné autorky“. Toto označení odkazuje na autorky samotné.² Jde o skupinu spisovatelek, které začaly publikovat v průběhu 90. let a na přelomu 20. století. Pojí je nejen podobná literární témata, ale i to, že jsou narozené v 70. letech. Někdy se proto můžeme, především v anglických materiálech, setkat i s označením *1970's*. Většinou ale bývá tento termín zavádějící, protože často označuje obecně všechny spisovatele narozené v 70. letech. Oproti tomu je fenomén „krásných autorek“ spjat výhradně se ženami spisovatelkami. V některých pramenech se lze setkat i s označením *body writers*. Ani s ním však nemůžeme zcela souhlasit. Jde o výraz odvozený od *body writing*, což je termín, který charakterizuje styl psaní daných představitelk (více v kapitole Znak fenoménu).

Je třeba si uvědomit, že jde o populární literaturu, na druhou stranu ale poměrně dobře zachycuje způsob života mladých. Jde o čistě brakovou literaturu, která se názorností sexuálních scén může podobat až pornu. Mnohdy naivní příběhy pak na druhou stranu lze přirovnat k literatuře červené knihovny. Vzhledem k tomu, že tento druh literatury nebyl dosud oficiálně publikován, knihy i celý fenomén si brzy našly mnoho obdivovatelů. Některá díla se stala bestsellery jak v Číně, tak v zahraničí.

3. 1. Vývoj fenoménu

Prvopočátky tohoto literárního proudu je třeba hledat na internetu. Většina spisovatelek zde začínala svěhováním se se svými sexuálními zážitky.³ Jejich příspěvky měly většinou podobu blogů. Později začaly autorky své psaní rozvíjet a na internetu publikovaly i povídky a delší útvary. Knižní díla spisovatelek, tak jak je známe dnes, byla ve většině případů nejdříve zveřejněna online, až poté vyšla v nakladatelstvích. Výhodou internetu byla samozřejmě jednoduchost a rychlost. Autorky se tak mohly se svými zážitky světovat téměř okamžitě. Právě v aktuálnosti spočívalo mimo jiné i tajemství úspěchu autorek. Čtenáři měli v podstatě nepřetržitý přehled o životě svých oblíbenkyň. Konkrétně spisovatelka Muzi Mei se v podstatě proslavila svými příspěvky z blogů, které měly podobu deníkového záznamu.

---

¹ Angličtina pracuje s termíny *Beautiful women writers* nebo také *Beauty writers*

² Lu 2008

³ Ibid.

Později byly sesbírány a vyšly knižně.⁴ Internet byl příznivým prostředím pro vývoj tohoto fenoménu i z důvodu větší nezávislosti. V porovnání s tištěnými publikacemi je zde jednodušší utéct cenzuře.⁵ Přesto nakonec byly stránky autorek zablokovány a zrušeny. V té době už však jména Wei Hui, Mian Mian, Muzi Mei i Chun Shu byla známá. Samy autorky i vydavatelství začala mít zájem na knižním vydání jejich prací. Obě nejznámější představitelky Wei Hui i Mian Mian debutovaly sbírkou povídek. Později pak přešly k delším literárním útvarům. První román Wei Hui, stejně jako první povídková sbírka i román Mian Mian, byly cenzory zakázány. Kritizováno bylo jak celkové téma, tak i názorné popisy sexuálních scén a užívání drog. Díla byla označena za nevkusná a nemorální. Ačkoliv knihy byly v prodeji přibližně jen čtyři měsíce, stihly se z nich stát bestsellery. Po skandálech, které knihy vyvolaly, se o spisovatelky začala zajímat i zahraniční nakladatelství. Díky tomu si některá jejich díla můžeme přečíst i v evropských jazycích. Do češtiny byl dosud přeložen jen jeden román, a to *Shanghai Baby* od Wei Hui. Některé romány byly dokonce tak inspirující, že byly převedeny na filmové plátno.

Spisovatelky ovlivnily svým do té doby netradičním stylem i jiné mladé dívky. Ty se pak snažily o vlastní tvorbu, která by se podobala jejich idolům. Sheldon Lu hovoří ve své práci o „přilivové vlně krásných autorek.“⁶ Ta začala v roce 2003 zaplavovat internet tzv. „literaturou na jednu noc“ s jediným hlavním tématem, kterým byly výpovědi žen o jejich známostech na jednu noc. Spektrum jejich pisatelek bylo omezené na ženy pocházející z měst a objevujících se na veřejné scéně – jako celebrity, herečky nebo modelky.⁷ Jak píše Sheldon Lu „Wei Hui i Mian Mian položily v tomto smyslu základy novému druhu ženské literatury v Číně.“⁸

Některé z pokračovatelek fenoménu „krásných autorek“ už patří ke generaci narozené v 80. letech. Proto mohou být také klasifikovány jako *1980's*.

---

⁴ Např. ve francouzském překladu, MU, Zimei, Charmant, Catherine. *Journal sexuel d'une jeune Chinoise sur le net*. Albin Michel, 2005. 279 s. ISBN 2226159800.

⁵ Lu 2008

⁶ Ibid., s. 179

⁷ Ibid.

⁸ Ibid., s. 179

3. 2. Znamky fenoménu

Charakteristickým rysem této literatury je „nestoudná a nebývale zdůrazňovaná ženská sexualita.“⁹ Spisovatelky doslova dychtí po tom, aby ji mohly vyjádřit.¹⁰ Nevyhýbají se ani ostrým a intimním popisům sexuálních scén. Sexualita je skutečně stěžejním prvkem všech děl „krásných autorek.“ Kromě ní však tato literatura přináší i obraz té části společnosti, která dosud nebyla v čínské literatuře zaznamenána. Jde o prostředí, které můžeme klidně nazvat undergroundem – prostředí drog, prostitutek a dealerů. Výsadní spisovatelkou, která zachycuje tuto společnost je Mian Mian. Má k tomu mnoho předpokladů, vzhledem k tomu, že si sama podobným životem prošla.

Důležitým rysem celého proudu je autobiografie. Spisovatelky staví na osobních prožitcích a vlastních zkušenostech. V některých knihách je patrná jen inspirace autorčíným životem (jako např. v románu Wei Hui *Shanghai Baby*), v jiných je tento prvek velmi silný (Mian Mian – *Tang*). Romány jsou vyprávěny v první osobě, což ještě podtrhuje autobiografické vnímání.

3. 2. 1. Body writing

Výraz *body writing* lze do češtiny přeložit jako *psaní tělem* (body – tělo; writing - psaní). V čínštině pracujeme s termínem 身体写作 (*shenti xiezuo*), který zavedl profesor Šanghajske Univerzity Ge Hongbing. Sám je také autorem několika románů. Vzhledem k tomu, že se v nich jedná o milostné zážitky mužského hrdiny, bývá někdy označován jako 美男作家 (*meinan zuojia*).¹¹ Označení *shenti xiezuo* však používají i jiní literární kritikové např. Zha Xiduo, Chen Dongfeng, Zhang Helong.¹²

Termín označuje literární styl představitelky fenoménu. Vychází z toho, že autorky při psaní, obrazně řečeno, vystavují své tělo a jeho intimní části. Kromě toho popisují osobní pocity a myšlenky. Sheldon Lu to charakterizuje jako „psaní něčím tělem nebo o něčím těle, což je mezi těmito spisovatelkami propagovaná strategie.“¹³

Michel Foucault pro charakterizaci psaní o vlastní sexualitě zavedl termín *biopolitika*. Ten ve své podstatě označuje politiku těla. Tu můžeme chápat ve dvou rovinách, na jedné straně vede k liberalizaci, na druhé ale jde i o komercializaci; jednoduše řečeno autorky

---

⁹ Ibid, s. 167

¹⁰ Ibid.

¹¹ Ibid.

¹² Scheen 2006

¹³ Lu 2008, s. 169

„zabalí“ své tělo do knihy a to jim přinese zájem médií. Na základě toho se stávají celebritami.¹⁴

3. 2. 2. Globalizace

Nápadným rysem literatury tohoto fenoménu je i orientace na nečínské prostředí. Velmi patrné je to v románu *Shanghai Baby*, kde autorka každou kapitolu uvádí citátem nějaké osobnosti. V jejich výběru se však výhradně omezuje na Evropany a Američany. V textu knihy pak také nacházíme odkazy na západní kulturu. Obecně však v celém fenoménu můžeme pozorovat distancování se od čínské kultury i historie včetně té novodobé. „Vypadá to, jako by Čína neměla žádnou historii. [V této literatuře] nejsou žádné odkazy k socialismu, straně, Maovi, kulturní revoluci, Tiananmen ani zde nejsou žádné zmínky o kulturním dědictví.“¹⁵ Nelze ale říci, že by se postavy z románů „krásných autorek“ necítily být Číňany. Přesto však „vědí o Číně málo nebo vůbec nic.“¹⁶ Oproti tomu se dobře orientují v globálním prostředí a ztotožňují se i s jeho identitou.¹⁷

3. 2. 3. Šanghaj

Obě nejvýznamnější představitelky pochází z Šanghaje. Ta se v době jejich dospívání právě přeměňovala v moderní kosmopolitní město fungující v podstatě na kapitalistických základech. V 90. letech zároveň zažila stavitelský boom (moderní čtvrť Pudong). Autorky se tedy ocitly v novém moderním prostředí, které jim poskytlo nejen materiální podmínky, ale stalo se pro ně i zdrojem inspirace. V proměněné Šanghaji se také brzy zformovala nová společnost, která je založena na materialismu, bohatství i sexu.¹⁸ Právě z ní pochází i charaktery postav z románů spisovatelek.

Knihy „krásných autorek“ zachycují novou podobu města i společnosti. „Čtenář se tak stává svědkem města svobody, nadbytku, úpadku sebe sama a možného vykoupení na konci 20. století.“¹⁹

Pro zahraniční čtenáře je tato proměna často velmi překvapující. V jejich povědomí totiž převládá obraz Číny jako socialistické země.

---

¹⁴ Ibid.

¹⁵ Pickowicz, Zhang 2006, s. 17.

¹⁶ Ibid.

¹⁷ Ibid.

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Lu 2008, s. 175

3. 2. 4. Proměna čínského spisovatele

S novým druhem literatury také dochází k přeměně postavy čínského spisovatele. Ten tradičně vystupoval jako osoba intelektuála, v současné literatuře se však přesouvá k postavě neintelektuální. Spisovatel se v postmoderní společnosti stává v podstatě celebritou.²⁰

Kritikové také tvrdí, že autorky využívají ženských zbraní k propagaci svých knih. Pro fenomén těchto spisovatelek se ostatně stalo celkem běžným umístit svou fotografii na dobře viditelné místo v knize, ideálně přímo na titulní stranu²¹. To předtím nebylo v čínské literatuře zvykem.

3. 3. Představitelky fenoménu

Stěžejními a zároveň i nejvýraznějšími představitelkami „krásných autorek“ jsou Wei Hui (卫慧) a Mian Mian (棉棉), obě původem z Šanghaje. Na literární scéně se objevily přibližně ve stejnou dobu – okolo poloviny 90. let. Zároveň byly obě průkopnicemi v novém pojetí literatury, která staví na ženské sexualitě. Začínaly psaním příspěvků na blogy. Na přelomu století publikovaly i knižně. Nejprve obě vydaly sbírky povídek, posléze napsaly i několik románů. Vzhledem k tomu, že byly prvními kontroverzními spisovatelkami tohoto směru, neunikly pozornosti cenzorů. Jejich první díla byla po několika měsících prodeje zakázána. Svou tvorbou však inspirovaly jiné mladé dívky. Mezi nejvýraznější patřily Muzi Mei (木子美) a Chun Shu (春树).

Muzi Mei vstoupila do povědomí čtenářů jako promiskuitní pisatelka online deníku, ve kterém se svěřovala se svými známostmi a sexuálními zkušenostmi. Kromě těchto sebraných internetových příspěvků publikovaných knižně nevydala Muzi Mei žádné další dílo.

Wei Hui, Mian Mian i Muzi Mei je v této práci věnována samostatná kapitola.

3. 3. 1. Chun Shu, 春树

Chun Shu patří k autorkám, které se narodily až v 80. letech (konkrétně 1983). Proto někdy bývá řazena ke spisovatelům 1980's. Svým dílem a stylem psaním však jednoznačně patří k fenoménu „krásných autorek“. Pochází z Pekingu. V roce 2000 odešla ze střední školy, aby se mohla plně věnovat psaní. O dva roky později už publikovala svůj první román 北京娃娃 (*Beijing Wawa; Beijing Baby nebo Holka z Pekingu*).²² Název jednoznačně

---

²⁰ Ibid.

²¹ Writers born in the 1970s stimulate debate, 2004

²² Na západě překládán jako *Beijing Doll*

odkazuje na první román *Wei Hui Shanghai baby*. Je to příběh mladé dívky, která se bouří proti normálnosti a tradičnímu fungování společnosti. Především se distancuje od klasického postavení ženy jako manželky a matky. Přiklání se ke svobodnému způsobu života. Hrdinka v knize objevuje svou probouzející se sexualitu. Román také popisuje kulturu mladých v Pekingu a je plný otevřených popisů sexuálních scén. Ve druhém románu *長達半天的歡樂 (Changda bantian de huanle; Víc než půl den radosti)* popisuje svou známost na jednu noc. Poslední knihu vydala v roce 2007, jde o román *红孩子 (Hong Haizi; Rudé dítě)*.

3. 4. Generace autorek

Spisovatelky, které položily tomuto fenoménu základy, se narodily v 70. letech. V té době vrcholila kulturní revoluce. Protože si ji autorky neprožily s plným vědomím následků a hrůz, je logické, že se k ní ve své tvorbě nevrací, jak to je u jejich předchůdců zvykem. Je to část historie, která jejich generaci příliš nepoznamenala. Oproti tomu autorky byly přímými svědky modernizace čínské společnosti a uvolnění, které přišlo s kapitalistickými reformami. Přicházející demokratizační snahy byly pro mladé lidi mnohem důležitější, lze říci, že i více inspirující, než již skončená éra kulturní revoluce. Ke všemu, s liberalizací šel ruku v ruce i rozvoj internetu, který se stal na začátku tohoto fenoménu tribunou spisovatelek.

Toto historické a kulturní prostředí generace autorek značně determinuje i jejich čtenáře. Témata a styl, který používají, je jistě těžko vstřebatelný pro generace jejich babiček ale i jejich rodičů. Prostor i sexualita, o které píší, je blízká jednak jejich vlastní generaci, ale ve větší míře čtenářům ještě mladším. Čtenáři těchto autorek obecně patří k čínské nové generaci čtenářů. Ta bývá označována jako Generace X 新新人类 (xin xin renlei).²³

3. 5. Studie feminity

V roce 2006 byla publikována studie, která zkoumala, jak se současné čínské ženy identifikují z pohledu feminity se čtyřmi reálnými skupinami žen. Autoři výzkumu vyzpovídali v období od ledna 2003 do května 2004 celkem 40 žen ve věku od 25 do 35 let žijících v Šanghaji. Jejich cílem bylo zjistit, jak dotázané chápou svou vlastní ženskost a jak ji identifikují v porovnání se čtyřmi skutečnými „proudy“ žen, které se v Číně objevily v rozmezí let 1970 až 2000. Těmito vzorovými skupinami byly tzv. „železné ženy“ ze 70. let, „silné ženy“ z 80. let, dále právě „krásné autorky“ z 90. let a nakonec „super dívky“ z 21. století.

---

²³ Lu 2008

„Železnými ženami“ je myšlen obraz žen propagandy kulturní revoluce. Šlo o mužné typy žen, které potlačily svou ženskost na úkor mužského pohlaví. Vycházely z hesla „muži a ženy jsou si rovni.“ Oblékaly se a pracovaly stejně jako muži. Většina respondentů uvedla, že jejich matky jsou pro ně právě „železnými ženami.“ S ideou „druhé pohlaví“, tedy ženy, se seznámily až prostřednictvím západních feministek. Vzorem pro ně byla francouzská spisovatelka Simon de Beauvoir.

V 80. letech se prostřednictvím kreslených vtipů dostal do povědomí společnosti obraz „silné ženy“. Takovou byla žena ctižádostivá a především úspěšná v práci. Na druhou stranu však selhala na poli rodinném. Většinou byla svobodná nebo rozvedená. Je však zajímavé, že označení „silná žena“ je v dnešní Číně chápáno v pozitivním smyslu. Pro potřeby výzkumu byla tato žena definována jako úspěšná jak v práci, tak i v rodině. Narozdíl od „silné ženy“ si však zachovává svou ženskost a nestylizuje se do mužské podoby. Většina dotázaných by chtěla takovým typem ženy být. Velké množství respondentů chápe feminitu jako důležitou vlastnost pro to, aby žena byla silnou.

„Krásné autorky“ mají reprezentovat ženu, která ráda poukazuje na svou sexualitu. Většina dotázaných si tento fenomén spojuje s krásnou ženou „s dlouhými vlasy, sexy oblečením a silným líčením; mužům i ženám ukazují [„krásné autorky“] svůj sex appeal. [...] Feminita u „krásných autorek“ v podstatě ztělesňuje ženskou agresivitu a osobitost, která může být výzvou pro normální heterosexuály se smyslem pro krásu“²⁴ S konceptem takové ženy se ztotožnily jen čtyři ze čtyřiceti dotázaných.

Poslední skupinou byly „super dívky“. Tento výraz pochází ze stejnojmenné televizní pěvecké soutěže. Její vítězkou se totiž stala dívka s visáží podobnou muži. Ačkoliv nebyla prototypem moderní mladé krásné ženy, přesto si získala srdce diváků. Dotázané ženy chápou model „super dívky“ dvojím způsobem: buď jako ženu neúspěšnou ve svém životě nebo jako ženu přirozenou.

Tento výzkum jasně poukázal na fakt, že fenomén „krásných autorek“ je již zakořeněn v čínském povědomí a tradičně je spojován s projevy vlastní sexuality, jež je stěžejním a charakteristickým rysem této literatury. Respondenty byly ženy přibližně ve věku autorek pocházející ze stejného prostředí. Z toho, že se v drtivé většině s modelem autorek neztotožňují, můžeme vyvodit obecný závěr.

---

²⁴ Pei, Ho 2006, s 67

Literatura tohoto fenoménu byla skutečně kontroverzní, na čínské poměry dané doby i skandální. Většina lidí nebyla na takové projevy zvyklá. Navíc je vidět, že představitelky skutečně přišly s něčím novým a položily tak základy novému stylu ženského psaní v Číně.

4. WEI HUI, 卫慧

Wei Hui je (spolu s Mian Mian) nejznámější představitelkou „krásných autorek“. Pozornost čtenářů i kritiky upoutala hned svým prvním románem 上海宝贝 (*Shanghai baobei*; *Shanghai Baby*), mimo Čínu známý jako *Shanghai Baby*. Skandál, který provázal vydání tohoto románu, udělal z Wei Hui velmi rychle známou a populární osobnost.

Její celé jméno je Zhou Weihui (周卫慧). Raději si však nechává říkat „Way Way“.²⁵ Narodila se v roce 1972 v přístavním městě Ningbo nedaleko Šanghaje. Otec Wei Hui byl poměrně vysoce postavený armádní důstojník. V dětství se spisovatelka se svými rodiči často stěhovala z jedné vojenské základny na druhou.²⁶ Právě rodinné zázemí a vzájemné vztahy ovlivnily její budoucí směřování. V článku Petera Rosse Wei Hui o svých rodičích říká: „Máme se rádi, ale nikdy jsme nemluvili o mém psaní, mé kariéře, mých úspěších. Možná se to zdá celkem smutné, ale pokud to bereme pozitivně, tak právě tohle mne hnalo k tomu, abych se stala nezávislou.“²⁷

Už na střední škole se zajímala o literaturu a právě v té době také začínala psát své první povídky. Učitelé ji označili za talentovanou a podporovali ji v literárních ambicích. Než však nastoupila na prestižní Fudanskou univerzitu v Šanghaji ke studiu čínského jazyka a literatury, strávila ještě 12 měsíců vojenským výcvikem, což však bylo v té době v Číně běžné.²⁸ Na léta strávená na univerzitě spisovatelka vzpomíná jako na bezstarostné období. Právě tehdy se blíže setkala s tím, co později tvoří základní motivy její tvorby: sex, drogy a literatura, zejména díla beatnické generace. Vysokoškolský diplom získala v roce 1995. Poté se živila například jako novinářka, moderátorka v rádiu nebo servírka. Svou první knihu vydala dva roky po absolvování vysoké školy.

4. 1. Wei Hui a její dílo

Nejdůležitějším dílem v kariéře této autorky prozatím zůstává román *Shanghai Baby*, kterému je v této práci věnována samostatná kapitola. Z počátku psala pouze povídky, přechod k delším literárním útvarům pak představuje právě tento román. Knihám, které vyšly před rokem 2000, tedy před *Shanghai Baby*, literární kritika nevěnovala příliš pozornosti a žádná z nich nebyla dodnes přeložena do angličtiny. Jedná se o sbírky povídek 像卫慧那样疯

---

²⁵ Cowley 2001

²⁶ http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/ (cit. 26.04.2011)

²⁷ Ibid.

²⁸ Ibid.

狂 (*Xiang Weihui name fengguang; Bláznivá jako Wei Hui*) z roku 1997, 蝴蝶的尖叫 (*Hudie de jianjiao, Výkřik motýla*) a 欲望手枪 (*Yuwang shouqiang; Pistol touhy*) obě z roku 1998.²⁹

Dále následoval v roce 2000 román *Shanghai Baby*, na který volně navázala o tři roky později dalším románem 我的禅 (*Wo de chan; Moje Džhána*).³⁰ Kniha opět do jisté míry čerpá ze života autorky. Tak, jak Wei Hui po skandálu se svým předešlým románem přesídlila do Ameriky, tak se i hlavní hrdinka Coco přestěhovala do New Yorku. Kniha opět sleduje milostné avantýry hrdinky. Jejím prvním milencem v New Yorku se stává filmař Muju, napůl Japonec a napůl Ital. Jejich vztah je však problematický. Muž by měl rád z Coco ideální ženu, ta se ale nehodlá svému milenci nijak přizpůsobovat. I proto si hrdinka najde nového milence Američana Nicka. Její vztah s filmařem však trvá. Po čase se Coco vrací do Šanghaje. Při příležitosti návštěvy Číny stráví nějaký čas i v buddhistickém klášteře. Do Šanghaje ji ale přijdou navštívit i její milenci. Nejdříve se objevuje Nick, později i Muju. Po jejich odjezdu Coco zjišťuje, že je těhotná. Neví však, kdo je otcem dítěte.

Prozatím posledním vydaným dílem Wei Hui je 狗爸爸 (*Gou Baba; Taťka pes*) z roku 2007.

Společným znakem děl Wei Hui je zaměření na sex, na který je kladen poměrně velký důraz. Erotické scény najdeme ve všech jejích dílech - i těch vydaných před rokem 2000. Román *Shanghai Baby* ale byl v tomto ohledu průlomový, a to jak názorností erotických scén, tak i tématem. Další významný rozdíl mezi knihami před a po roce 2000 popisuje ve své disertační práci o čínské ženské literatuře Yuan Yuan. Ve svých literárních prvotinách se Wei Hui zaměřuje více na vykreslení postav rodičů hrdinek i jejich celkové rodinné zázemí. Oproti tomu v jejích posledních dílech jsou vztahy mezi rodiči a hrdinkou narušené a nalezneme v nich poměrně málo informací o rodině.³¹ Konkrétně v románu *Shanghai Baby* se charakteristika rodinných poměrů omezuje pouze na stručný popis otce: „Táta je trochu obtloustlý profesor historie, který má rád doutníky a srdečné rozhovory s mladými lidmi.“³² Postava matka se v knize sice objevuje, ale není nijak blíže charakterizována.

Ačkoli se zdá, že literární tvorbu Wei Hui lze rozdělit do dvou etap – první, umírněnější (před rokem 2000) a druhou, radikálnější (po roce 2000) – nelze to takto zjednodušovat. Určitý vývoj je patrný i mezi jednotlivými díly. Román *Wo de chan* je oproti

---

²⁹ Yuan 2010

³⁰ Román byl přeložen do angličtiny jako *Marrying Buddha*

³¹ Yuan 2010

³² Wei 2003, s.26.

Shanghai Baby umírněnější. Wei Hui se navrácí k čínským hodnotám i symbolům. Sama autorka říká: „V této knize je jistý druh duchovna a navíc je to pro mě poprvé, co spojuji duchovno a sex.“³³ V tomto kontextu je důležité uvědomit si okolnosti vzniku díla. Po skandálu, který kniha *Shanghai Baby* v Číně vyvolala, Wei Hui v roce 2001 přesídlila do Ameriky. Přijela tam na pozvání svého amerického nakladatele a zároveň tam získala stipendium ke studiu na univerzitě. V New Yorku žila 4 roky. Do Šanghaje se sice vracela na návštěvy, nicméně dlouhodobě žila v Americe. V mnoha rozhovorech spisovatelka uvedla, že Čína byla a vždy bude jejím domovem. I když je svou vlastní zemí odmítnuta (jde o rozhovory okolo roku 2001), vždycky ji bude považovat za svůj domov. Silné vazby má především na Šanghaj.³⁴ V těchto souvislostech je tedy logické, že se autorka v díle vrací ke své vlasti, kulturním kořenům a hledání hodnot. Kniha však stále nese silné znaky autorčina literárního stylu, zejména se jedná o otevřené popisy intimních scén. Důkazem toho je i fakt, že pro čínské čtenáře byla kniha upravena a autorsky cenzurována, některé ostřejší části se sexuálními tématy musely být vypuštěny tak, aby kniha vůbec mohla vyjít. Nicméně ve světě (tzn. mimo ČLR), včetně Hong Kongu, byla publikována necenzurovaná verze. Velmi rychle se z románu stal bestseller. Když kniha v srpnu 2004 v Číně vyšla, Wei Hui se raději zdržovala v zahraničí a návštěvám Číny se vyhýbala.³⁵ To jen potvrzuje fakt, že v knize je na čínské poměry stále co kritizovat.

Co se týká jazyka, kterým Wei Hui píše, je třeba zdůraznit, že se spisovatelka snažila najít si svůj vlastní literární styl. Ten bývá označován za jednoduchý. Přesto ale v porovnání s ostatními spisovateli její generace je styl Wei Hui „odlišný, těžší, něžnější a komplexní. Zachycuje nálady, dojmy a pocity současné Šanghaje.“³⁶ Používá hovorový jazyk, který se ale v překladech knih vytrácí. Kromě hovorové mluvy používá při psaní i aluze³⁷ – tedy narážky na jiná literární díla. V případě Wei Hui se setkáváme především s narážkami na literaturu beatnické generace. Šlo o literární hnutí, které se objevilo v druhé polovině 50. let ve Spojených státech. Jeho představitelé nesouhlasili s konzumním způsobem života a snažili se o návrat k přírodě. Vedli často toulavý a velmi svobodný způsob života, o kterém také ve svých dílech psali. Netajili se ani experimenty s alkoholem, drogami a nezávazným sexem.

---

³³ Ryall 2004

³⁴ Více v konkrétních rozhovorech, např. O'Brien, Kerry. **Shanghai writer challenging stereotypes.**

<http://www.abc.net.au/7.30/content/2001/s337692.htm>

nebo Gillford, Rob. **Interview: Chinese autor Wei Hui on her new book „Shanghai.“** *All Things Considered* [online, database Literature Resource Center]. 09.06.2001 Dostupné na URL:

<<http://go.galegroup.com/ps/i.do?&id=GALE%7CA166109402&v=2.1&u=palacky&it=r&p=LitRC&sw=w>>

³⁵ Ryall 2004

³⁶ Lu 2008, s. 171

³⁷ Cowley 2001

Zdrojem jejich inspirace byla jazzová hudba a také zenový buddhismus. Svoboda jejich životního stylu koresponduje i s jejich způsobem psaní. Používali vulgární výrazy, zakládali si na otevřenosti a spontánnosti projevu. Nejznámějšími představiteli jsou Jack Kerouac, Allen Ginsberg a Lawrence Ferlinghetti.

4. 2. Literární inspirace Wei Hui

Důležitým prvkem autorčiny literatury je její vlastní život. Většinou jsou to charaktery postav, které jsou inspirovány jejím skutečným životem, respektive lidmi z jejího okolí. (viz. kapitola 4.3.3 Autobiografické prvky).

Druhým silným inspiračním prvkem jsou díla spisovatelů beatnické generace a jiných, kteří svým dílem ve své době vybočovali z klasického literárního proudu. Wei Hui v jednom rozhovoru přiznala, že se s dílem těchto autorů setkala už na střední škole. Tehdy ale bylo obtížné se k takové literatuře dostat. Ona však měla přátele, kteří jí překlady knih zajistili. Blíže je pak studovala až během vysoké školy. Kromě beatníků - Allen Ginsberg, Jack Kerouac – jsou mezi spisovateli, kteří ji inspirovali i Milan Kundera, anglická spisovatelka Virginia Woolfová nebo americký surrealista Henry Miller.

Vliv na Wei Hui měla i francouzská spisovatelka Marguerite Duras se svým autobiografickým románem *l'Amant* (Milence)³⁸ z roku 1984, za který získala Goncourtovu literární cenu. Spisovatelka v něm vypráví příběh mladé dívky, která si najde bohatého čínského milence, přitom se nevyhýbá ani popisu erotických scén. Protože Duras vyrůstala ve Francouzské Indočíně, měla k čínskému prostředí poměrně blízko. Při srovnání *Milence* a *Shanghai Baby* nalezneme mezi oběma knihami jistou paralelu – ústředním tématem obou knih je vztah mezi dívkou a mužem, cizincem, jenž pochází z jiných kulturních poměrů. V prvním případě okolí hlavní hrdinky nepřijalo vztah mezi Asiátem a Evropankou. V případě románu čínské autorky nebyl vztah hlavní hrdinky s německým milencem z pohledu postav knihy nijak zarážející. Ve skutečnosti ale byla tato dějová linie terčem kritiky čínských čtenářů, ve většině případů mužů.³⁹

Vliv a určitá inspirace zmíněných autorů v díle Wei Hui nezůstávají skryté pouze na pozadí, nýbrž jej autorka otevřeně vkládá do každé kapitoly. V případě románu *Shanghai Baby* i románu *Wo de chan* je každá kapitola uvozena minimálně jedním citátem a několik narážek vztahujících se k těmto osobnostem nalezneme i v samotném textu knihy. V *Shanghai Baby* je Wei Hui z pohledu výběru osobností radikálnější. Zmiňuje zde citáty

³⁸ Yuan 2010

³⁹ <http://www.abc.net.au/7.30/content/2001/s337692.htm>, (cit. 29.04.2011)

výhradně Evropanů a Američanů, přičemž se neomezuje pouze na literární scénu, ale odkazuje i na hudebníky, herce nebo malíře. Vždy přitom jde o velmi známé osobnosti. V tomto ohledu lze u knihy *Wo de chan* pozorovat proměnu. Vzhledem k tomu, že se autorka snaží o hlubší filozofickou rovinu i návrat k čínským hodnotám, neomezuje se pouze na kulturní scénu mimo Čínu, ale v knize lze najít i citáty čínských osobností – např. starověkého filozofa Laozi (老子).⁴⁰

4. 3. Shanghai Baby

Čínský název je 上海宝贝 (*Shanghai Baobei*), výraz *baobei* lze přeložit jako poklad, zlato nebo miláček. Jak už bylo řečeno, jde o přelomové dílo Wei Hui z roku 2000. Jde také o první dílo spisovatelky, které bylo přeloženo nejen do angličtiny, ale také do mnoha dalších jazyků. Celkově kniha vyšla v 19 zemích včetně České Republiky.

Román inspiroval filmové tvůrce, kteří jej v roce 2007 převedli na filmové plátno. Celovečerní snímek režíroval Berengar Pfahl a v hlavní roli se objevila Bai Ling.

4. 3. 1. Děj knihy

Hlavní hrdinkou je 25-ti letá spisovatelka Nikki, které však všichni říkají Coco - podle vzoru francouzské módní návrhářky Coco Chanel. Dívka žije v Šanghaji společně se svým impotentním přítelem Tian Tianem. Nejprve pracuje jako redaktorka, později jako servírka v restauraci, nakonec ji však Tian Tian přemluví, aby zaměstnání opustila a věnovala se výhradně psaní svého nového románu. Její přítel je umělec, který nemá žádný pravidelný příjem. Žije v podstatě z příspěvků své matky, která se přestěhovala do Španělska. Vedlejší postavou knihy je kamarádka Madonna, která se na scéně objevuje vždy, když má buď ona sama nebo některý z hlavních hrdinů nějaký osobní problém. Je to také ona, která seznámí Coco s německým obchodníkem Markem. Ta s ním poměrně brzy po seznámení začne udržovat intimní poměr. Ačkoli se může zdát, že hrdinka je kvůli partnerově impotenci sexuálně frustrovaná, není to ona, kdo vztah s Markem začne. Dokonce si po jejich prvním pohlavním styku slíbí, že se podobná situace už nebude opakovat. Nakonec mu však vždy podlehne a z jejich zpočátku pouze fyzického vztahu se pomalu vyvíjí hlubší vztah. Ačkoliv všichni její přátelé o poměru vědí, před Tian Tianem mlčí. Jedním z dějových zlomů je odjezd Tian Tiana na jih, kde pravidelně tráví zimu. Jeho nepřítomnost dává Coco prostor pro intenzivnější vztah s Markem. Nicméně i přesto, že hrdinka není schopna vztah s cizincem

---

⁴⁰ <http://www.bibliofemme.com/interviews/weihui.shtml>, (cit. 04.03.2011)

ukončit, její životní láskou zůstává impotentní Číňan. Ten se ale během svého pobytu na jihu stává závislým na morfiu. Těžce totiž snáší svou impotenci. Nakonec pro něj Coco přijíždí, aby ho přiměla nastoupit do léčebny. Jeho závislost nese těžce a těší se, až bude Tian Tian propuštěn z léčení. Přesto stále udržuje poměr s německým obchodníkem. Během léčebného pobytu se zpět ze Španělska vrací Tian Tianova matka. Jejich vzájemný vztah je narušený, protože ji syn viní ze smrti svého otce. Několikrát se společně sejdou, ale vzájemné vztahy se plně neobnoví. Mezitím začne být Coco stále více závislá na vztahu s Markem. Nakonec je jejich vztah ukončen zásahem zvenčí. Němec se kvůli práci vrací zpět do Evropy. Poté se spolu už nikdy nesetkají. V tuto chvíli se zdá, že spokojenému vztahu Coco a Tian Tiana nic nebrání. Ten se mezitím vrátil z léčebny, ale znovu upadl do závislosti - přispěl k tomu i fakt, že se dozvěděl o poměru své přítelkyně. V předposlední kapitole umírá a hlavní hrdinka, obrazně řečeno, umírá spolu s ním:

„Přes sklo jsem zírala na postel v pokoji, na tělo svého milence, které v ní leželo. Dívala jsem se na něj velmi, velmi dlouho. Slzy se mi koulely po tvářích a kousala jsem se do prstů. Vykřikla jsem: „Ty blázne!“ Nereagoval. Byl mrtvý, a já také.“⁴¹

Aby uctila Tian Tianovu památku, dokončila Coco svůj román, jak říká: *„To je ten nejlepší dar, jaký můžu Tian Tianovi dát.“⁴²*

4. 3. 2. Láska, sex a drogy

Český překlad knihy má podtitul *Láska, sex a drogy*. Ten přesně tak, jak je uveden včetně seřazení slov, vystihuje obsah knihy; espektive aktivity hrdinky Coco.

Nejdůležitějším motivem v celé knize je láska. Tento prvek je hybatelem veškerého děje. Primárně jde o lásku mezi Coco a Tian Tianem. Ta také dovede Číňana až k závislosti na drogách. Nemůže se smířit s tím, že není schopen sexuálně uspokojit dívku, kterou miluje. A podruhé se k drogám vrací, když se dozvídá o nevěře. Nicméně tento cit se vyvíjí i mezi Markem a Coco. Z pohledu Němce se zpočátku zdá, že jde pouze o náklonnost a chtíč, který ho ke Coco poutá. Stejně tak hlavní hrdinka po většinu knihy prezentuje svůj vztah s Markem ne jako opravdovou lásku, ale jako posedlost, především posedlost po sexu. Ostatně všechny schůzky Marka s Coco končí vždy milováním. Nakonec se ale i tento vztah vyvine v hlubší cit a Němec hrdince říká:

„Zlato, je mi jasné, že jsi utahaná. Čím víc energie vydává tvoje tělo, tím víc lásky vytváříš. Miluji tě.“ Tohle jsem nechtěla slyšet.“⁴³

---

⁴¹ Wei 2003, s. 278-279

⁴² Ibid., s 281

Tato rovina se zdaleka neomezuje jen na trojúhelník hlavních postav, ale je důležitým hybatelem i u vedlejších hrdinů. Je třeba si uvědomit, že ačkoliv je element lásky tím nejdůležitějším v knize, neznamená to, že většinu knihy tvoří vnitřní monology nebo lyrické pasáže o lásce. Tento motiv má pouze skrytou hodnotu. Naopak druhý prvek, kterým je sex, má v knize o něco málo menší důležitost než láska. Přesto části, ve kterých jsou sexuální aktivity protagonistů popisovány, jsou poměrně četně zastoupeny. Právě tyto pasáže byly zdrojem pobouření části čínské veřejnosti. Autorka se zde nevyhýbá otevřenému popisu sexuálního styku:

„Opřel mě o fialovou zeď, zvedl mi sukni, obratně stáhl spodní kalhotky značky Calvin Klein, zmuchlal je a zastrčil si je do kapsy u kalhot. Pak mě násilím zvedl a bez jediného dalšího slova do mě naprosto přesně pronikl. Sedět na jeho velkém červeném údu bylo jako sedět na požární hadici. [...] Změnili jsme pozici. On si sedl na prkénko od záchodu a já se posadila na něj. Tak jsem mohla řídit jeho pohyby, jak mi to nejlépe vyhovovalo. [...] Orgasmus se dostavil uprostřed pocitů hrůzy a rozpaků, ale opět byl dokonalý [...]“⁴⁴

Stejně tak v knize otevřeně hovoří o masturbaci nebo homosexuálních touhách.

„Prsty nenápadně mnuly naběhlé místo mezi mýma nohama. Orgasmus se dostavil náhle a projel mi z podbřišku celým tělem.“⁴⁵

Kromě konkrétních popisů milostných scén, se spisovatelka snaží k sexualitě a intimitě odkazovat i v každodenním životě hrdinů. Na své začátky výuky čínštiny Mark vzpomíná tím, že si pletl slova „peněženka“ a „předkožka“. Zimu v Šanghaji pak autorka charakterizuje takto: *„Šanghajská zima je mokrá a nechutná, jako ženská menstruace.“⁴⁶*

Na třetím místě v názvu podtitulu jsou drogy. Tento prvek je v podstatě vyústěním dvou předchozích elementů, tedy kam láska a sex Tian Tiana dohnaly. Zároveň kvůli drogám hrdina umírá, jenže opět je třeba si uvědomit, že i sem byl dotlačen. Na druhé straně hlavní hrdinka knihy ostře rozlišuje mezi závislostí na drogách a experimenty s marihuanou. Tu Coco popisuje jako běžnou věc a nijak se nad její konzumací nepohoršuje. Úsměvné je pak jedno přirovnání z úvodu knihy. Situaci, kdy Coco telefonuje s Markem, ačkoliv je Tian Tian ve stejné místnosti, Wei Hui přirovnává k sušenkám s hašíšem:

„[...] nechutnají nijak skvěle, a i když si ukousnete podruhé, není to nic moc, ale po třetím soustu se stane něco nepříjemného, a přece osvobozujícího.“⁴⁷

---

⁴³ Ibid., s. 259

⁴⁴ Ibid., s. 83

⁴⁵ Ibid., s. 51

⁴⁶ Ibid., s. 96

⁴⁷ Ibid., s. 45

4. 3. 3. Autobiografické prvky

Kniha je autobiografická jen z části, ale všechny hlavní postavy jsou založeny na reálných lidech.⁴⁸ V jednom rozhovoru autorka uvedla: „dva muži představují lásku a chtějí a přinejmenším tato část je autobiografická.“⁴⁹ Nejsilnější prvky vycházející ze života Wei Hui jsou patrné u hlavní hrdinky – obě ženy jsou spisovatelky, obě vystudovaly čínskou literaturu na univerzitě Fudan. Stejně tak se obě po studiích živily jako redaktorky či servírky. Již na první stránce se hrdinka zmiňuje o tom, že vydala sbírku povídek. Později se dozvídáme, že se jmenovala *Výkřik motýla*. Román, který Coco píše, má být jejím prvním. Vyjadřuje se, že už dlouho nic nenapsala. (V případě Wei Hui je to proluka dvou let). Do té doby hrdinka nenapsala nic kromě povídek. Ve druhé kapitole Coco popisuje svůj budoucí román takto: *[...] půjde na dračku, odhalí pravdu o lidstvu: násilí, móda, chtíč, rozkoš a pak záhady, stroje, moc a smrt.*⁵⁰ Je víc než patrné, že Wei Hui touto replikou charakterizovala i svůj román. Dále hrdinka píše: *Mé ideální dílo by mělo mít hluboce intelektuální obsah a chytlavou, sexy obálku.*⁵¹ V případě díla Wei Hui je třeba věnovat pozornost právě „sexy obálce“. V Číně je běžné, že je fotka autora umístěná uvnitř knihy, například na vnitřní záložce přebalu knihy. Wei Hui se však nechala vyfotografovat na vnější obal.⁵² (viz. přílohy: obr.1, obr.2, obr.3.).

4. 3. 4. Aluze a odkazy na západní kulturu

Kromě již zmíněných literátů (kapitola 4. 2. Literární inspirace Wei Hui) autorka v tomto románu cituje i osobnosti z jiných kulturních oblastí (Marilyn Monroe, Salvador Dalí, Matka Tereza, Suzanne Vega, Paul Simon, Sigmund Freud, Bob Dylan). Název i obsah kapitoly je přitom s citátem spjat většinou jen volně. Například kapitolu jedenáct nazvanou Chci uspět, uvozují dva citáty: „*Nepředstírám, že jsem obyčejná hospodyňka.*“⁵³

(Elizabeth Taylorová)

„*Ať jdu kamkoliv, všude se mě ptají, zda si myslím, že univerzity dusí spisovatele. Podle mého názoru jich neudusí dost.*“⁵⁴

(Flandery O'Connorová)

Větší souvislost s kapitolou a obsahem knihy mají narážky vložené do textu knihy. V tomto kontextu se setkáváme s Milanem Kunderou a Henry Millerem. Jejich osobnost

⁴⁸ http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/, (cit. 28.04.2011)

⁴⁹ Gillford 2001

⁵⁰ Wei 2003, s. 15

⁵¹ Ibid., s. 32

⁵² Huss 2001

⁵³ Wei 2003, s. 75

⁵⁴ Ibid., s. 75

většinou slouží k verifikaci popisované skutečnosti a také k ozvláštnění. Hned v první kapitole autorka píše:

„V Nesnesitelné lehkosti bytí podává Milan Kundera klasickou definici lásky: „Milovat se se ženou a spát se ženou jsou dvě různé vášně, nejen odlišné, ale protikladné. Láska se neprojevuje touhou po styku (což je touha, která zahrnuje nekonečné množství žen), ale touhou po sdíleném spánku (touha omezená na jednu ženu)“. V době, kdy jsem s Tchien Tchienem začala, jsem neměla tušení, že tuhle zkušenost sama prožiju, dokud mi série událostí a objevení nového muže nedaly příležitost to pochopit.“⁵⁵

Osobnost Henryho Millera se poprvé objevuje na straně šestnáct, kde se píše:

„Mihotavý modrý neon nad vchodem vypadá přesně tak, jak Henry Miller popsal syfilitický vřed. Právě proto, že se nám zalíbila tahle metafora, jsme sem s Tchien Tchienem chodili [...]“⁵⁶

Pomineme-li čínské prostředí, ve kterém se odehrává děj, nelze v knize nalézt téměř žádnou zmínku o nějakém prvku spjatém s čínskou kulturou. Pouze jednou je v knize zmíněna postava předsedy Maa, ale i tak ji autorka zasazuje do bizarního kontextu:

„A o dva měsíce později jsem se na trávníku za sochou předsedy Maa seznámila s tím křesťanským, Shakespeara zbožňujícím sexuální maniakem.“⁵⁷

V románu lze pozorovat autorčinu silnou snahu o zapojení prvků západní kultury. I když jde o maličkosti dotvářející atmosféru a celkový děj, Wei Hui vždy k takovému účelu vybere element z nečínského prostředí. Například při jízdě autem hraje hudba Iggyho Poppa nebo Alanis Morissette. Jednu z vedlejších postav přirovnává k André Agassimu. Popisuje rty namalované rtěnkou od Christiana Diora. Při menstruaci hrdinka používá výhradně tampóny značky O.B. Policista silně připomíná Agenta 007, Pierce Brosnana. Objevuje se i jméno Billa Clintona v souvislosti s aférou s Monikou Lewinskou. Podobných prvků je v knize více. Fakt, že se Wei Hui snaží eliminovat čínské prostředí ve prospěch západní kultury, lze chápat jako určitý projev rebelství. Distancuje se tím nejen od politiky, ale také historie, především kulturní revoluce.⁵⁸ Zároveň je to pro ni nástroj, jak se vyhnout uniformitě a jak projevit svou vlastní identitu.⁵⁹ Ann Huss, odborná asistentka zaměřující se na moderní čínskou literaturu na Wellesley College v Massachusetts, ve svém článku píše: „Wei Hui je mladá. Nikdy se neocitla na lidském dně, stejně tak nikdy nebyla kvůli svým aktivitám ve vězení. Nemůžeme

---

⁵⁵ Ibid., s. 11-12

⁵⁶ Ibid., s. 16

⁵⁷ Ibid., s. 198

⁵⁸ Cowley 2001

⁵⁹ http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/, (cit. 28.04.2011)

očekávat, že se bude zajímat o historii [...].“⁶⁰ Ostatně v jednom rozhovoru sama spisovatelka uvádí: „[...] nezažili jsme kulturní revoluci. Nemáme, jak vyprávět vzpomínky na kulturní revoluci. Vyrostli jsme v době, kdy se tržní hospodářství v Číně vyvíjelo velmi rychle [...]“⁶¹

Skrytou narážkou na západní kulturu je i postava samotného Marka. Ten je popisován jako urostlý, zdravý a silný muž. Jeho protikladem je citlivý a impotentní Číňan. Tato metafora má označovat pojetí Západu a Číny, konkrétně „zženštilost čínských mužů a velkou sexualitu cizinců.“⁶²

Všudypřítomné aluze na západní kulturu jsou určitým projevem rebelství. Wei Hui se jimi distancuje od Číny a především jejího komunistického režimu. Zmínky o výrazných osobnostech Západu v sobě nesou určitý nádech svobody. Hrdinčin obdiv ke všemu nečínskému podvědomě evokuje její snahu ztotožnit se se západní kulturou.

4. 3. 5. Město Šanghaj

Nezanedbatelný význam má v románu i město Šanghaj, ve kterém se děj odehrává. Zároveň fakt, že právě odtud spisovatelka pochází, sehrál důležitou úlohu. Šanghaj představuje moderní kosmopolitní město, které má svůj styl a je nabito energií. Právě jeho styl se snaží autorka zdůrazňovat - často podtrhuje eleganci Šanghajanek i noční život.⁶³ Město představuje ostrůvek Západu uvnitř komunistické Číny. V knize nevystupuje pouze Mark pocházející z Německa, ale Coco se setkává i s dalšími Evropany pobývajícími v Šanghaji. V tomto ohledu, je velice důležité, že Wei Hui pochází právě odsud. Prostředí jí dalo určitý pocit svobody a inspiraci. Ann Huss vyjadřuje svou myšlenku, že tento román by nikdy nevznikl, kdyby Wei Hui pocházela například z Pekingu.⁶⁴

4. 3. 6. Zákaz knihy

Brzy po tom, co kniha v ČLR vyšla, se stala bestsellerem. Během čtyř měsíců bylo vydáno kolem 80 000 kopií.⁶⁵ I přes čtenářskou oblibu byl román pro vládu natolik nepřijatelný, že jej devět měsíců po prvním vydání zakázala. Kniha byla označena za „dekadentní, zhýralou i za otroka cizí kultury.“⁶⁶ Objevily se také názory, že kniha je

---

⁶⁰ Huss 2001

⁶¹ <http://www.abc.net.au/7.30/content/2001/s337692.htm>, (29.04.2011)

⁶² Lu 2008, s. 172

⁶³ Cowley 2001

⁶⁴ Huss 2001

⁶⁵ McElroy 2001

⁶⁶ http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/ (cit. 28.04.2011)

pornografická, to ale autorka odmítá s tím, že ji čtou především ženy.⁶⁷ Oproti tomu porno je určeno hlavně mužům. Samotným zákazem ale postihy neskončily. Vydavatelství Spring Breeze Art Publishing House dostalo pokutu. Jeho šéf byl sesazen a zaměstnanci nedostali po dobu šesti měsíců výplatu. 40 000 již vytištěných knih pak bylo veřejně spáleno.⁶⁸ Veškeré tiskové vzory ke knize musely být zničeny.

Ve skutečnosti se snahy cenzorů minuly účinkem. Reakce vlády na knihu ještě více podnítili zájem o ni. K dostání byly nelegální kopie, které se šířily různě po klubech. Na stránkách goldnets.myrice.com byla elektronická verze. Peking však později nařídil i její stažení. Z klubu, ve kterém se odehrává sexuální scéna na záchodech, se stala turistická atrakce. Japonští turisté sem jezdili, jen aby se podívali na místo, kde si Coco s Markem užívá.⁶⁹ Odhaduje se, že se mezi čtenáře rozšířilo něco mezi pěti až třinácti miliony kopií.⁷⁰ Objevují se hlasy, které tvrdí, že k velkému úspěchu knihy přispěl i její samotný zákaz. Nálepka něčeho dekadentního je totiž pro mladé lidi zajímavá. Poté, jaký zájem v Číně kniha vyvolala, se o ni začala zajímat i zahraniční nakladatelství a román se rozšířil do mnoha jiných zemí.

Reakce čtenářů Wei Hui popisuje různě. Obecně je lze rozdělit do dvou skupin – mužské a ženské. Ženy spisovatelce posílaly vesměs kladné ohlasy a často se alespoň částečně s hlavní hrdinkou ztotožňovaly. Reakce mužské čtenářské obce však byly více negativní. Ti občas knihu chápali jako paralelu Západu, který dobývá Východ. Někteří si román vykládali jako kolaboraci se Západem, Wei Hui jejich reakce popisuje takto: „Když spíte se západním mužem, spíte s celou západní kulturou.“⁷¹

I přes zákaz se kniha šířila masově dále. Spisovatelka zmizela z veřejného dění, neposkytovala žádná interview čínským novinám, až nakonec přesídlila do Ameriky.

---

⁶⁷ Gillford 2001

⁶⁸ http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/ (cit. 28.04.2011)

⁶⁹ It's Good To Be 'Bad' 2000

⁷⁰ http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/ (cit. 28.04.2011)

⁷¹ <http://www.abc.net.au/7.30/content/2001/s337692.htm>, (29.04.2011)

5. MIAN MIAN, 棉棉

Mian Mian je jednou z nejvýraznějších osobností *meinü zuojia*. Pomineme-li její vlastní literární tvorbu, do povědomí veřejnosti vstoupila i soudním sporem s americkou společností Google koncem roku 2009 (viz. kapitola 5.3. spor s Googlem). Jejím skutečným jménem je Wang Shen (王莘). Mian Mian je pouze její umělecký pseudonym, který v překladu znamená „bavlna“. Spisovatelka se narodila 28. 8. 1970 v Šanghaji, ve které také vyrostla. Pochází z rodiny vzdělanců. Její otec je stavební inženýr a matka pracuje jako učitelka ruštiny. Sama spisovatelka však nedokončila ani střední školu. Když bylo Mian Mian patnáct let, její spolužačka spáchala sebevraždu. Tato událost jí zásadně ovlivnila život. V té době také začala psát své první povídky, i když první knihu vydala až o jedenáct let později. V šestnácti letech pak předčasně ukončila studium na prestižní střední škole Yanji School v Šanghaji. Mian Mian to komentuje slovy: „Jakmile jsem v šestnácti letech začala psát, už jsem potom ani nemohla být dobrou studentkou.“⁷² Ve stejné době také vystupovala ve známém Šanghajské jazz klubu Cotton Club.

O rok později odjela na jih Číny do Shenzhenu v provincii Guandong. Tento moment je velmi podstatný, protože zásadně poznamenal život spisovatelky na příštích pět let, a lze říci, že i nasměroval její literární tvorbu. Sama spisovatelka se vyjádřila: „[...] Na mé 17 narozeniny jsem odjela do Shenzhenu, kde jsem žila drsný život [...].“⁷³ Město totiž bylo v době, kdy se zde Mian Mian přestěhovala, první zvláštní ekonomickou zónou (od roku 1979). Oproti ostatním čínským velkoměstům mělo tedy jiná ekonomická práva a bylo více otevřeno Západu. Shenzhen bývá ze sociálního hlediska charakterizován jako čínské pohraničí. Město se od 80 let vyvíjelo na jiném ekonomickém a právním základě, což kromě vývoje města v pozitivním slova smyslu vedlo i k rozvoji sociálně patologických jevů. Právě lidé a život na okraji společnosti patří k zásadním tématům jejích děl. V tomto směru Mian Mian čerpá z vlastních životních zkušeností. Sama spisovatelka se během pěti let v Shenzhenu ocitla nejen na okraji společnosti, ale i v kriminálním prostředí. Jejími přáteli byli prostitutky, pasáci, zloději, drogově závislí i drogoví dealeri. Někteří z nich skončili ve vězení nebo byli popraveni. Prostředí, ve kterém se pohybovala, ji ovlivnilo natolik, že sama Mian Mian byla tři roky závislá na heroinu. Nakonec jí pomohli rodiče, kteří ji přinutili k návratu do Šanghaje a nechali ji podstoupit odvykací kúru. Těch spisovatelka podstoupila

⁷² http://www.chinadaily.com.cn/english/doc/2005-03/01/content_420714.htm (cit.18.04.2011)

⁷³ Scheen 2006

několik; poslední v roce 1994.⁷⁴ Od té doby Mian Mian úspěšně abstinuje a přibližně od té doby se také opět věnuje psaní. Rodiče se svou podporou zasloužili o její návrat do normálního života – platili jí pronajatý byt i účty. Otec na bujaré období v životě své dcery vzpomíná takto: „Hodněkrát v životě uklouzla, nesouhlasil jsem s tím, ale nemohl jsem ji nijak zastavit [...].“⁷⁵ Dnes jsou rodiče rádi, že se dcera věnuje literatuře, což její otec dokládá slovy: „Hodnotím-li to ze svého pohledu, její knihy pro mě nejsou moc přitažlivé, ale jazyk je krásný. Mám jiný pohled než ona, ale respektuji její práci.“⁷⁶

Kromě literatury má vztah také k hudbě – především moderním stylům. Pracovala jako dýdžejka v Cotton Clubu v Šanghaji. V Číně se věnuje organizování rockových festivalů i technoparty. Z krátkého manželství s Britem má dceru Prudence, se kterou žije v Šanghaji.

5. 1. Mian Mian a její dílo

Mian Mian si pro své knihy obecně vybírá provokativní témata jako jsou sex, užívání drog, sebevraždy, násilí apod. Mnoho jejích knih vzbudilo po svém vydání rozruch. Čínské publikum do té doby nebylo zvyklé na taková témata ani na názorné popisy provokativních a intimních scén. Dvě z jejích knih proto byly zakázány.

Ačkoli psát začala už ve svých šestnácti letech, poprvé publikovala až v roce 1997. Dva roky poté, co vyšla z léčebny drogové závislých, se začala intenzivně věnovat psaní. Dokončila jednu ze svých povídek a nabídla ji prestižnímu literárnímu časopisu 小说界 (Xiaoshuo Jie). Šéfredaktor uznal, že má Mian Mian talent a několik jejích povídek časopis otiskl.⁷⁷ Ještě ten rok spisovatelka vydala sbírku povídek 啦啦啦 (*La La La; La La La*). Kniha vyšla v Hongkongu ve vydavatelství 新世纪出版社 (Xinshiji Chubanshe). Autorka v ní nastiňuje příběh sedmnáctileté bisexuální dívky závislé na heroinu. S tím přináší i popis odvrácené strany Číny – prostředí drog, homosexuality, prostituce atd. Autorka o všem píše velmi otevřeně, i proto si kniha krátce po svém vydání našla mnoho čtenářů. Ze stejného důvodu však také byla zakázána. Přesto se ale dále šířily nelegální kopie. Pro undergroundové prostředí se kniha stala kultovní. Sběrka se prozatím dočkala pouze německého a italského překladu.⁷⁸

⁷⁴ <http://www.arte.tv/fr/Chine/Litterature-contemporaine/362196.html> (cit. 22.04.2011)

⁷⁵ Pomfret 1999

⁷⁶ Ibid.

⁷⁷ <http://www.tofu-magazine.net/newVersion/pages/mianmian.html> (cit. 19.04.2011)

⁷⁸ Německý překlad vyšel v nakladatelství Kiepenheuer & Witsch, italský v Einaudi

Literární kritika však začala Mian Mian věnovat pozornost až po vydání její druhé knihy. Tou byl román 糖 (*Tang; Bonbóny*), který v Číně vyšel v roce 2000. Stejně jako sbírka *La La La* i románová prvotina Mian Mian neprošla kritikou státního aparátu a byla zakázána. Knihou však spisovatelka upoutala pozornost širší veřejnosti i západního světa.⁷⁹ (více o románu v kapitole 5. 4. Tang).

V roce 2001 vydala spisovatelka další román s názvem 我们害怕 (*Women Hai Pa; Máme strach*). Jde o příběh čtveřice teenagerů, jejichž život se točí okolo experimentů s drogami a okolo sexu. Ústředním tématem je HIV – jeden z hlavních hrdinů na sobě začne pozorovat známky nemoci. Poté se mezi zbylými postavami rozpoutá panika. Ti mají obavu, jestli nemohou být na základě společných sexuálních hrátek i homosexuálních praktik také nakaženi. Podle tohoto románu byl ve stejném roce v čínské produkci natočen i film s názvem *Shanghai Panic*. Režíroval jej Andrew Y-S Cheng, scénář napsala sama Mian Mian, která si také ve filmu zahrála jednu z hlavních rolí. Snímek byl v roce 2002 představen i na Mezinárodním filmovém festivalu v Berlíně.

V roce 2002 spisovatelce vyšly další čtyři knihy. Západní média ani literární kruhy jim však nevěnovaly tolik pozornosti. Jedná se o knihy 盐酸情人 (*Yansuan Qingren; Sžíravá láska*), 每个好孩子都有糖吃 (*Mei Ge Hao Haizi Dou You Tang Chi; Každé hodné dítě má bonbóny*), 社交舞 (*Shejiao Wu; Společenský tanec*), 九个目标的欲望 (*Jiu Ge Mubiao de Yuwang; Devět předmětů touhy*). Tato díla nijak nevybočují z literárního stylu Mian Mian. Autorka neopouští pohnuté osudy ani provokativní témata.

Prozatím poslední vydanou knihou spisovatelky zůstává román z roku 2004 熊猫 (*Xiong Mao; Panda*), který vyšel v malém nezávislém nakladatelství Qun Yun. Oproti předcházejícím knihám v tomto svém díle Mian Mian upouští od drog a drogově závislých a zůstává jen u sexuálního života a vztahů. Ústředním tématem knihy je dvojice mladých lidí z Šanghaje a jejich problematická láska. Titul knihy odkazuje ke vztahu pand k sexu. Tato zvířata mají problémy s pářením. Soudí se, že panda má sex pouze dvakrát ročně. Stejně tak hlavní hrdinové jsou v otázce sexuálního života dosti neaktivní. A tak se otevírá myšlenka otevřeného polygamního vztahu. Podle slov Mian Mian má tato kniha odrážet její nově naleznutou dospělost.⁸⁰ Neotevřít zde téma sebevražd či násilí, jak tomu bylo v předešlém románu *Tang*. Kniha také není tolik vulgární. Spíše jde o hledání ideální lásky.⁸¹ Sama Mian

---

⁷⁹ Chinese novelist sues Google for scanning books. 2009

⁸⁰ http://www.chinadaily.com.cn/english/doc/2005-03/01/content_420714.htm, (cit.18.04.2011)

⁸¹ Ibid.

Mian tvrdí: „Nepotřebuji napsat další knihu podobnou Candy [anglický zdroj, *Tang*] Už ji máme“⁸² To, že tato kniha není tolik vulgární jako román *Tang* ostatně potvrzuje i spisovatelka, tvrdí totiž: „Budou [čtenáři] potřebovat čas, aby pochopili, jaká tato kniha je. Očekávají hodně sexu, chtíče, drog a mých nářků – třeba na to, jak jsou muži hrozní [...].“⁸³ K tomu pak ještě dodává: „Ale já už taková nejsem.“⁸⁴

Kromě vydaných knih spisovatelka spolupracovala také na scénáři k filmu podle knihy Wei Hui *Shanghai Baby*.

5. 2. Literární styl Mian Mian

Její knihy nesou silné autobiografické prvky. Především autorka čerpá z období pěti let, kdy žila v Shenzhen. Děj i postavy zasazuje do undergroundového prostředí, se kterým má silné osobní zkušenosti. Velice otevřeně píše o životě na okraji společnosti – o životě na ulici, kriminálních činech i pohnutých osudech. Nevyhýbá se názorným popisům ožehavých scén jako např. braní drog nebo pohlavního styku. Dílo Mian Mian bývá pro lidi v Čínské lidové republice charakterizováno jako revoluční.⁸⁵ Maschi Mita, sinoložka a překladatelka čínské literatury do italštiny pro Einaudi Publishing of Turin, se ve své profesi specializuje na práce mezinárodního kulturního významu.⁸⁶ Podle ní autorkou takovýchto děl je i Mian Mian. Považuje ji za „jediný originální hlas Číny v 90. letech.“⁸⁷ Zejména oceňuje její nadhled a odstup od vlastní minulosti. Ten se totiž silně odráží v jejích dílech. Mischa Mita její přístup ke psaní charakterizuje takto: „Nepláče nad sebou ani nad čínskou trýznivou minulostí. Svůj život a životy mladých lidí z okraje společnosti analyzuje chladnými očima“⁸⁸ Přesto ovšem její knihy nejsou jen chladným a strohým popisem událostí. Docent Wang Hong, který působí na katedře čínské literatury na Fudanské univerzitě a zároveň je i literárním kritikem, říká: „nejpozoruhodnější aspekt jejího psaní je ten, že dává velký důraz na osobní vnímání.“⁸⁹ Je to logickým vyústěním změn ve společnosti i historickým vývojem. Wang Hong dodává, že „spisovatelé narozeni v 70. letech jsou prvními v Číně, kdo klade důraz na potřebu jedince komunikovat.“⁹⁰ S tím jsme se u předešlých spisovatelů nesetkali.⁹¹

---

⁸² Ibid.

⁸³ Ibid.

⁸⁴ Ibid

⁸⁵ <http://www.tofu-magazine.net/newVersion/pages/mianmian.html>, (cit. 19.04.2011)

⁸⁶ Ibid.

⁸⁷ Ibid.

⁸⁸ Ibid.

⁸⁹ Ibid.

⁹⁰ Ibid.

⁹¹ Ibid.

Co se týče jazyka, kterým Mian Mian píše, ona sama jej charakterizuje jako jednoduchý a přímý.⁹² I vzhledem k tomu, že stěžejní pro ni při psaní jsou vlastní životní zkušenosti, je ve svém vyjadřování přesná a věcná. To ostatně přiznává sama Mian Mian: „Vyprávím z vlastní zkušenosti, tak jak to je. Chci lidem říct, že svoboda je skvělá, ale že to také může být nebezpečné.“⁹³ Přesto ale v jejích knihách nalezneme dva zdánlivě protichůdné pohledy, které se však kombinují a doplňují navzájem. V jednu chvíli je naivní, ale v zápětí věci prezentuje jako skutečně znalá poměrů.⁹⁴ To v podstatě souvisí s výše zmíněným důrazem na osobní vnímání, které se doplňuje s vlastní reálnou zkušeností vycházející od samotné autorky.

Sama o sobě nesmýšlí jako o spisovatelce. Mnohokrát se vyjádřila v tom smyslu, že „psaní jí zachránilo život.“⁹⁵ Po návratu z léčebny to byl totiž bod, ke kterému se mohla upnout. Ve svém životě měla blíže k hudbě než k literatuře, ale nakonec ji okolnosti dovedly ke psaní. Sama to vysvětluje takto: „[...] Vyrůstala jsem na ulici. Mám mrtvé přátele, přátele ve vězení, přítelkyně prostitutky, závislé na drogách, na alkoholu, vdané za mizerné muže. Píšu, protože potřebuji psát, abych měla smysl života. Upřímnost je pro mě vše.“⁹⁶

Při vydávání knih, se ale Mian Mian potýkala ještě s jedním problémem. V jejích dílech totiž často nalezneme narážky na tradiční dominanci čínských mužů ve společnosti. Tento prvek byl pro cenzory neakceptovatelný. Kvůli tomu také docházelo k pozměňování pasáží v některých jejích knihách. Např. v jedné ze svých povídek fantazíruje hrdinka o milování se s cizincem, cenzori však tuto část zestručnili pouze na větu „Když ho vidím, jsem smutná.“⁹⁷ Mian Mian se proti veškerým zásahům do své práce brání prostřednictvím internetu, kde vždy vše uvede na pravou míru.⁹⁸

Spisovatelka se snaží o autorskou nezávislost, proto každá z jejích knih vyšla v Číně u jiného vydavatele. Jak sama říká: „všichni mě chtějí zaplatit, zabalit a prodat. Já jim ale nevěřím. [...]“⁹⁹

---

⁹² Ibid.

⁹³ Ibid.

⁹⁴ Ibid.

⁹⁵ Ibid.

⁹⁶ Ibid.

⁹⁷ Ibid.

⁹⁸ Ibid.

⁹⁹ Ibid.

5. 3. Spor s Googlem

Ke konci roku 2009 podala Mian Mian na Google žalobu za porušení autorských práv. Společnost totiž bez předešlého souhlasu autorky skenovala její knihy do své online knihovny. Google se hájil tím, že práva Mian Mian neporušil, protože uživatelům poskytl pouze části její knihy *Yansuan Qingren*. Spisovatelka to přesto považuje za nelegální zásah do autorského práva. Mian Mian je první čínskou spisovatelkou, která se rozhodla proti jednání americké společnosti bránit soudní cestou. Zdaleka však není jedinou, kterou Google tímto způsobem poškodil. V celém světě bylo od roku 2004 do roku 2009 do aplikace Google Books naskenováno okolo deseti miliónů knih. Některé z nich byly přitom také chráněny copyrightem. Proti těmto postupům se ohradili mnozí spisovatelé v Evropě i Spojených státech.¹⁰⁰ Do konce roku 2009 pak bylo do aplikace přidáno přinejmenším 30 000 děl čínských autorů z nejméně padesáti čínských vydavatelství. Některé z nich přitom také bez souhlasu autora.¹⁰¹ Organizace China Written Works Copyright Society (中国文字著作权协会), přidružená přímo k čínské vládě, už vyzvala společnost, aby se dohodla na kompenzaci pro čínské autory za skenování jejich děl.

Mian Mian se svým právníkem Sun Jingwei po Googlu požadovali odškodné ve výši 60 000 yuanů (přibližně 6 600 eur), stažení knihy z internetu a veřejnou omluvu. Kniha byla stažena hned poté, co se společnost o žalobě dozvěděla. Soudní pře v Číně vypukla týden po vynesení rozsudku nad Googlem ve Francii. Podle něj má americký gigant za porušení autorských práv zaplatit vydavatelství La Martinière okolo 325 000 eur.¹⁰²

5. 4. Tang, 糖

Jde o první spisovatelčin román. Kniha staví na autorčiných prožitcích z období, kdy žila v Shenzhenu. V Číně román vyšel na začátku roku 2000. Tři roky poté se dílo dočkalo anglického překladu.¹⁰³ V tomto směru šlo o první knihu Mian Mian, která byla do angličtiny přeložena. Já jsem pracovala s francouzským překladem románu.¹⁰⁴ Je třeba zdůraznit, že francouzská verze knihy je rozšířenou verzí originálního čínského vydání. Poté, co zahraniční vydavatelství projevila o zakázanou knihu zájem, Mian Mian její originál pro západní publikum rozšířila. Ve Francii se v roce 2003 kniha stala bestsellerem.

---

¹⁰⁰ Chinese novelist sues Google for scanning books 2009

¹⁰¹ Chao 2009

¹⁰² Ibid.

¹⁰³ MIAN, Mian. *Candy*. Back Bay Books, 2003. 304 s. ISBN 0316563560.

¹⁰⁴ MIAN, Mian. *Les bonbons chinois*. Přel. Sylvie Gentil. Points, 2002. 336 s. ISBN 2020551330.

5. 4. 1. Děj knihy

Román mapuje deset let v životě hlavní hrdinky a zároveň vypravěčky Yong Hong. Konkrétně jde o období od roku 1986 do konce 90. let. Dívka poté, co její spolužačka spáchá sebevraždu, opustí střední školu v Šanghaji. Krátce na to odjíždí na jih do Shenzhenu. Tam se nechá zaměstnat v baru jako zpěvačka, později i servírka. Ve stejném podniku se také seznámí se svou osudovou láskou Sainingem. Je to muzikant, který hraje ve vlastní kapele. Jejich vztah se i přes různé zvraty a peripetie rozvíjí. Život hrdinky a Saininga nemá žádný řád, i kvůli své práci oba vedou rušný noční život. Důležitým momentem v životě obou je chvíle, kdy Saining se svou kapelou odjíždí do Pekingu na hudební festival. Z něj se totiž vrací jako závislý na heroinu. Hrdinka ho sice přinutí k léčbě, ale z nervového vypětí se sama stává závislou na alkoholu. Poté, co ji již vyléčený Saining opustí (rok 1993), Yong Hong rozvine svou závislost na alkoholu až k závislosti na heroinu. V tuto chvíli je znatelný hrdinčin propad k nižším vrstvám společnosti. Přátelí se s ostatními závislými, drogovými dealery, prostitutkami i kriminálníky. Nakonec odjíždí z města zpět do Šanghaje a nastupuje k sérii opakovaných léčení. Po opuštění léčebny pro ni nastává období, které lze charakterizovat jako období nezávazných sexuálních dobrodružství. Seznamuje se s různými muži. Nicméně s žádným nenaváže delší a hlubší vztah. Jeden z nich dá kvůli své bisexuální orientaci přednost muži, jiný své bývalé lásce. Vztahy s muži hrdinka prokládá sexuálními zkušenostmi se ženami. Zároveň se u Yong Hong začíná znovu projevovat závislost, tentokrát na lécích. Období svobodného života je přerušeno příjezdem Saininga z Japonska. Tím se znovu otevírá jejich milostný vztah, který však již není tak idylický, jako býval před několika lety. Zvláštním mezníkem knihy je moment, kdy na sobě hrdinčin nejlepší kamarád Xiaochong začne pozorovat známky nemoci. Podle příznaků si odvodí, že je zřejmě nakažen virem HIV. Yong Hong sice začne mít obavy, jestli jí nemůže být nakažena, přesto se však stává svému příteli oporou. Tato krátká epizoda končí šťastně. Po krevních testech se prokáže, že se nejedná o AIDS. Od tohoto momentu se hrdinka více zamýšlí nad svým životem. Vztah se Sainingem ukončí a věnuje se intenzivněji spisovatelské kariéře. Zároveň se už více nezmiňuje o pilulkách, na kterých předtím byla závislá. V poslední kapitole knihy se bez předchozí návaznosti objevuje postava samotné Mian Mian; nikoli hlavní hrdinky románu Yong Hong. Spisovatelka na tomto místě sama popisuje své pohnutky, které ji vedly k napsání tohoto románu.

5. 4. 2. Titul knihy

Titul knihy lze do češtiny přeložit jako *bonbón* nebo *sladkosti* a je jakousi metaforou k celému románu. Autorka jím chce vyjádřit, že i něco sladkého, příjemného a zdánlivě neškodného může být ve skutečnosti, především ve větším množství, škodlivé.¹⁰⁵ *Bonbóny* proto můžou být chápány jako paralela k závislosti. Když se totiž hlavní hrdinka pomalu stává závislou na alkoholu, snaží se svou situaci analyzovat. Je si vědoma, že jí alkohol přináší klid a uspokojení, zároveň si však uvědomuje, že se nedokáže svého prostředku k uvolnění vzdát. Navíc jí vzrůstající množství alkoholu negativně ovlivňuje jak chování, tak i zdraví. O pilulkách, na kterých je hlavní hrdinka závislá, se v knize vyjadřuje takto:

„Je to tak, tyhle chemické látky jsou nejdřív hrozně cool, ale brzo potom se začneš rychle řídit do prúseru. Prúseru s velkým P.“¹⁰⁶

Mimo to, nalezneme tuto paralelu i v lásce k Sainingovi. Jejich vztah je sice krásný a opojný, přesto dovedl Yong Hong až na samé dno.

Titul knihy však lze interpretovat i druhým způsobem. Čínské slovo 糖 můžeme do češtiny přeložit jako cukr. Tento bílý prášek v dané souvislosti odkazuje přímo na heroin, který je významným prvkem celého románu.

5. 4. 3. Způsob vyprávění

Je třeba zdůraznit, že děj románu není popisován chronologicky. Autorka ve svém vyprávění prolíná několik časových rovin. Kniha se skládá z kapitol, které jsou dále děleny do menších celků a zvlášť značeny. Zpravidla se na začátku kapitoly dozvídáme o nové postavě nebo nové události. Nicméně obvykle je popisován již výsledný stav této nové skutečnosti nebo alespoň stav, který se výsledku blíží. Až v následujících částech kapitoly se čtenář seznamuje s okolnostmi, za kterých tento nový prvek do děje vstoupil. Přitom se prolíná současná časová osa s retrospektivou. U některých vedlejších dějových linií se stává i to, že celý příběh není dovyprávěn. Čtenář se jednoduše nedozví všechny souvislosti a poté si domýšlí podle kontextu.

Vzorovou ukázkou je epizoda, kdy je Yong Hong vyšetřována v souvislosti se smrtí svého bývalého přítele Tantana. Příběh začíná otázkou „*Co jsem dělala 27. prosince?*“¹⁰⁷ Následně se čtenář dozvídá, že hrdinka jela do Pekingu na koncert. Ve městě se také měla setkat se svým bývalým milencem, aby jí vrátil peníze. Po koncertu strávila Yong Hong noc

---

¹⁰⁵ Lu 2008

¹⁰⁶ Mian 2003, s. 251

¹⁰⁷ Ibid., s.185

se zpěvákem Jiaokelim. Mezitím se hrdinka ve svých představách vrací ke společným zážitkům s Tantanem. Najednou je tato rovina vyprávění přerušena informací „28. *prosince ráno jsem našla Tantana mrtvého na židli v pokoji.*“¹⁰⁸ Najednou se rozbíhá další rovina. Hrdinka popisuje své zatčení v souvislosti se smrtí bývalého přítele, policejní výslech a až nakonec se čtenář dozvídá okolnosti, za kterých ji Tantan navštívil a za kterých i zemřel.

Tyto časové skoky ve vyprávění jsou pro pochopení děje velmi náročné. Autorka také hodně používá zájmena, což je často pro čtenáře matoucí. V knize se navíc vyskytuje velké množství vedlejších postav. Celkově proto čtení tohoto románu vyžaduje velké množství pozornosti.

5. 4. 4. Autobiografické prvky

Mian Mian v závěru románu vysvětluje míru autobiografičnosti. Jde o jakýsi doslov, který však není od samotného textu románu nijak zvlášť oddělen. Jde o poslední samostatnou kapitolu značenou stejně jako všechny předešlé. Je uvozena zprávou zanechanou na telefonním záznamníku Mian Mian. Vysvětlení autorky začíná slovy:

*„Jsem kanál, který se plní dešťovou vodou. Jmenuji se Mian Mian a to, co jste právě dočetli, není má autobiografie. Ta přijde později, až budu nahou autorkou. Vlastním ideálem. V tuto chvíli je mé psaní pouze určitým druhem psychického zhroucení. Skutečný příběh má nyní souvislost samozřejmě s dílem, ale nijak nesouvisí s mými čtenáři“*¹⁰⁹

I přes tato slova Mian Mian celá kniha (včetně vedlejších postav i vedlejších příběhů) nápadně připomíná vlastní život autorky. Místy můžeme nabýt i dojmu, že jde o zpověď. Vzhledem k tomu, že spisovatelka staví knihu na vlastních zkušenostech, najdeme v ní i věrohodné popisy undergroundového prostředí. Čtenář si tak o něm může udělat poměrně jasnou představu. Postava hlavní hrdinky je bezesporu obrazem Mian Mian. Je otázkou nakolik jsou osudy Yong Hong smyšlené a nakolik reálné. Hlavní dějová linie je totiž téměř totožná se skutečným životem spisovatelky. Obě ženy ovlivnila sebevražda spolužačky natolik, že opustily střední školu. Obě přesídlily do Shenzhenu, kde se zamilovaly do muzikanta. Obě se staly závislé na heroinu. Stejně tak oběma pomohli jejich rodiče se závislosti zbavit. Nakonec se obě přestěhovaly zpět do Šanghaje. Rovněž se z obou staly spisovatelky. Jak Mian Mian, tak Yong Hong mají pozitivní vztah k hudbě. V knize se poměrně často objevují pasáže, ve kterých hlavní hrdinka hodnotí nějakou skladbu, kapelu, koncert či hudební žánr. Navíc obě ženy pojí i zaměstnání dýdžejky.

---

¹⁰⁸ Ibid., s. 191

¹⁰⁹ Ibid., s. 300

Dokonce i některé epizody popsané v knize jsou věrnou kopií reálných příběhů. V době, kdy Yong Hong žije se Sainingem, hrdinka náhodou zjistí, že její přítel má zároveň poměr ještě s jednou dívkou, shodou okolností její kamarádkou. Stejně tak byla Mian Mian nemile překvapená, když se dozvěděla, že její tehdejší přítel, zpěvák v kapele, udržuje poměr se spisovatelčinou kamarádkou.¹¹⁰

Autorka se prostřednictvím knihy svěřuje i s velmi intimními zážitky. V článku Garyho Jonese vzpomíná na svou první sexuální zkušenost: „V podstatě mě znásilnil. Já jsem si myslela, že takový je život. Byla jsem mladá a s muži jsem neměla žádné zkušenosti. Byl to můj první muž.“¹¹¹ V knize pak hlavní hrdinka zažívá něco podobného. Svou první sexuální zkušenost popisuje takto:

„Ani jsem nebyla celá vysvlečená, když do mě vstoupil. Prostě do mě najednou pronikl. Bolelo to, ale nedala jsem to znát. Bolest mnou prostupovala rovnou k srdci. [...] Trvalo to věčnost. Všechno mě tak bolelo, nepoznávala jsem své tělo.“¹¹²

5. 4. 5. Sex a drogy v knize

Prvek sexu je v díle Mian Mian velmi silný. Hlavní hrdinka často střídá partnery i partnerky. Pohlavní styk je v jejím případě popisován spíše jako fyzická a psychická potřeba.

*Sténala jsem, když mě tam dole políbil. Každý jeho polibek mi přinášel pocit bezpečí, které jsem tolik potřebovala. Pomalu se měnil, jako když plavete ve snu. Ruce mu ztěžkly a jeho penis ve mně se zvětšoval. Sténal, chudák. [...]*¹¹³

Yong Hong si v knize často klade otázku, co je to láska. Až ke konci knihy si sama hrdinka uvědomuje, že sex a zamilovanost jsou dvě rozdílné věci.

„Snažila jsem se sex omezit. Milenci se mi sice sami nabízeli, ale mně dělalo největší radost, když jsem si je mohla sama hledat. [...] A pak jsem se zamilovala. Byl sympatický a byl to i dobrý kámoš. Právě jsem se učila poznávat, jaký je rozdíl mezi láskou a mezi čistě sexuálními vztahy, které jsem měla s různými milenci a kamarády.“¹¹⁴

Zároveň je zajímavé, že ačkoliv jsou sexuální dobrodružství hrdinky popisovány od začátku knihy, Yong Hong se až ke konci knihy zmiňuje o svém prvním orgasmu.

---

¹¹⁰ <http://www.tofu-magazine.net/newVersion/pages/mianmian.html>, (cit. 19.04.2011)

¹¹¹ Ibid.

¹¹² Mian 2003, s. 23

¹¹³ Ibid., s.37

¹¹⁴ Ibid., s. 246

„Jednoho dne jsem měla svůj první orgasmus. Vím to, protože jsem ho opravdu měla. To je vše, nemám k tomu víc co říct.“¹¹⁵

Kromě známostí s muži Yong Hong popisuje i své homosexuální zkušenosti. Tyto vztahy jsou zpravidla krátké a není to hrdinka, kdo je iniciuje. Zároveň nejsou lesbické praktiky popisovány názorně, ale pouze v erotických náznacích.

„Po oslavě jejích narozenin [Hong, přítelkyně autorky] jsme se vrátily do hotelu. Hrála jsem jí na kytaru. Ona při tom tančila na posteli, krásně držela postavu, tak jak jsem ji to učila. Její prsa se u toho roztomile pohupovala, pohladila jsem její malý zadeček, ale ve chvíli, kdy jsem si stahovala kalhotky, mě odstrčila a začala něco povídat.“¹¹⁶

Mian Mian je v knize, co se týká sexuální oblasti, velmi odvážná. Například se v románu hovoří o natáčení se při aktu.

„Kiwi jednou přišel s takovým bláznivým nápadem. Chtěl, abychom se nechali při milování natočit profesionálním kameramanem.“¹¹⁷

Další rovina sexuálního aspektu v knize představuje prostituce. Ta je v románu popisována jako ne zcela běžný, přesto velmi častý druh obživy. Vždyť i dvě spolubydlící hrdinky jsou prostitutkami.

Kromě sexu jsou důležitou součástí knihy i drogy. Ty nejsou v románu popisovány jako nic zvláštního. V prostředí, ve kterém se děj odehrává, jsou drogy běžnou součástí života.

Zrovna jsem ochutnala prášky. [...] Nevěděla jsem, jak se jmenují. Měly chemickou chuť, která se mi moc nezdála. Saining někdy užíval kyselinu, ale nenechal mě ji zkusit. Říkal, že má rád pouze trávu.¹¹⁸

Ostatně na ulici naproti bytu Yong Hong se často scházejí dealeři se svými zákazníky. Pro hrdinku je zcela běžné, že se ráno probudí, otevře okno a z něj vidí předání peněz a sáčku s bílým obsahem.

Přesto je však v knize patrný určitý respekt k heroinu. Ten je i v undergroundovém prostředí chápán jako droga drog. I tak mu ale milenec hrdinky Saining a nakonec i ona sama podlehnou.

Ani sekundu jsem neváhala. Vybrala jsem si heroin. Ten mě totiž znovu připoutá ke Sainingovi. Hlavou mi problesklo: chcípneš. Jsi v hajzlu.¹¹⁹

---

¹¹⁵ Ibid., s. 246

¹¹⁶ Ibid., s. 246

¹¹⁷ Ibid., s. 141

¹¹⁸ Ibid., s. 69

¹¹⁹ Ibid., s. 90

Nicméně je zajímavé, že i ve své závislosti se hrdinka stále distancuje od injekčního užívání drog. To je pro ni jakousi pomyslnou metou, za kterou se dostávají skutečně jen ti největší chudáci.

Ve spojitosti s drogovou závislostí Yong Hong je pozoruhodné, že se příliš neřeší otázka peněz. V literatuře i filmech bývá běžné, že se na základě závislosti hlavní hrdina ocitá bez finančních prostředků. To ho potom většinou nutí krást a páchat jinou kriminální činnost. V románu *Tang* se však u hlavních hrdinů s ničím takovým nesetkáváme. V knize je zmínka o tom, že Yong Hong i Saining dostávají peníze od rodičů, nicméně nijak více se finanční otázky neřeší.

5. 4. 6. Zákaz knihy a reakce veřejnosti

Román *Tang* byl v pořadí již druhou zakázanou knihou autorky, hned po sbírce povídek *La La La*. Kniha vyšla na začátku roku 2000, ale už v dubnu cenzorský úřad rozhodl o jejím stažení. Nicméně i za tak krátkou dobu čtyř měsíců stihl román vyvolat rozruch. Kniha byla kontroverzní jak svým tématem, tak i názornými popisy ožehavých scén. Navíc celkově skandální bylo prostředí, do kterého je kniha zasazena.

Mian Mian byla jednou z prvních spisovatelek, která otevřeně popsala čínský underground¹²⁰ - prostředí kriminálků, prostitutek a drogově závislých. Tato komunita je čínské společnosti vlastní stejně jako kterékoliv jiné, nicméně zvykem bylo tyto problémy v Číně ignorovat. Jistě to pramení i z historie a politického systému, kdy byly informace zkreslovány. Zejména za vlády Mao Zedonga bylo snahou vůdců přesvědčit obyvatele, že žijí v krásné, bezpečné a prosperující zemi. Ačkoliv v Číně již došlo k jistému uvolnění, některé stereotypy se odbourávají pomalu, a tak byl otevřený popis pohnutého života na okraji společnosti pro státní aparát nepřijatelný.

Narozdíl od vládních úředníků si veřejnost román oblíbila. Už od vydání své první knihy platila Mian Mian za ikonu undergroundového prostředí. Oblíbenou byla v kruzích, o kterých sama psala.¹²¹ Neměla ambice stát se spisovatelkou, a tak k literatuře i přistupuje. Sama se vyjádřila: „moji čtenáři jsou v ulicích.“¹²² A mezi těmi byla kniha přijata velmi dobře. Ostatně během čtyř měsíců se prodalo 50 000 výtisků. Později se ještě šířily nelegální kopie.¹²³

---

¹²⁰ http://www.chinadaily.com.cn/english/doc/2005-03/01/content_420714.htm, (cit.20.04.2011)

¹²¹ <http://www.tofu-magazine.net/newVersion/pages/mianmian.html>, (cit. 20.04.2011)

¹²² Mian Mian Candy

¹²³ http://www.chinadaily.com.cn/english/doc/2005-03/01/content_420714.htm, (cit.20.04.2011)

Spisovatelka se se zákazem svých knih smířila dobře. Objevují se názory, že to dokonce může být pro autora prospěšné, protože podobné okolnosti ho donutí orientovat se i na jiné, nečínské, publikum. Sama Mian Mian je přesvědčena, že právě díky tomu se jí povedlo prorazit na západě.¹²⁴ Vždyť román se stal bestsellerem jak ve Francii, tak ve Spojených státech.

---

¹²⁴ Liu 2004

6. SROVNÁNÍ WEI HUI A MIAN MIAN

Wei Hui i Mian Mian jsou považovány za hlavní představitelky fenoménu „krásných autorek“. Inspirovaly mnohé další spisovatelky, které po jejich vzoru začaly psát literaturu, jejímž hlavním prvkem bylo vyjádření sexuality.

6. 1. Srovnání života

V novinových článcích jak v Číně, tak i na Západě se o obou často píše jako o špatných nebo zlobivých holkách. Primárně se tím však má na mysli jejich tvorba, která v Číně vyvolala pozdvižení. U Mian Mian bychom mohli tuto charakteristiku vztáhnout i na její životní styl. V podstatě skončila pouze se základním vzděláním, v 17 letech se sbalila a odjela od rodičů, bez vzdělání nenašla pořádnou práci, pracovala v baru, stala se drogově závislou a celkově se pohybovala v prostředí kriminálních. Po skandálních letech v Shenzhenu se sice začlenila do normálního života, přesto jí však nálepka „holky s pohnutým osudem“ či rebelky zůstala. K nápravě reputace jí nepříspělo ani krátkodobé manželství s cizincem, se kterým má dceru Prudence. Ačkoli se čínská společnost mění směrem k té západní i směrem k uvolnění, rodina v Číně stále zůstává vysokou hodnotou. V porovnání s Mian Mian byl životní osud Wei Hui idylický. Vystudovala prestižní vysokou školu, měla prestižní zaměstnání jako novinářka a s rodiči měla pěkný vztah. Veřejnost často směřuje k Wei Hui dotazy, proč píše jako prostitutka, když má prestižní vzdělání.¹²⁵ Ačkoliv stejně jako Mian Mian píše o drogách, sama s nimi nemá, s výjimkou lehkých drog jako je marihuana, žádné zkušenosti. Kromě rozdílných životních zkušeností je v Číně i odlišný mediální obraz obou žen. Wei Hui vystupuje jako žena s osobním kouzlem, která má styl. Na veřejnosti je vždy upravená, bývá popisována jako elegantní, štíhlá s dlouhými tmavými vlasy, decentně nalíčená a pěkně oblečená. Oproti ní si Mian Mian na svém zevnějšku tolik nepotrpí a v porovnání s Wei Hui jí chybí šarm. Má krátké tmavé vlasy a příliš se nelíbí. Módě a oblečení také nepřikládá velký význam. Celkově je spíše sportovní typ ženy.

---

¹²⁵ Loussouarn 2001

6. 2. Srovnání tvorby

Vzhledem k tomu, že se jedná o průkopnice v novém literárním žánru, jejich knihy mají příchut' jakéhosi skandálu. Zároveň mají jejich díla i nádech něčeho neznámého.

V obecném měřítku je tvorba Mian Mian více naturalistická než literatura Wei Hui. Je to logickým vyústěním životního osudu Mian Mian. Spisovatelka totiž při psaní čerpá ze svého života, který však zdaleka nebyl tak harmonický jako v případě Wei Hui. Mian Mian se mnohokrát vyjádřila ve smyslu „literatura je pro mě lékem“¹²⁶ Být spisovatelkou pro ni nebylo vysněným povoláním jako u Wei Hui. Mian Mian k psaní v podstatě dohnaly životní okolnosti. Její pohnutky tedy můžeme pochopit jako potřebu se ze svých zážitků vypsat. V podstatě do svých děl silně promítá osobní zkušenosti. Literatura Wei Hui je sice také autobiografická, nicméně její životní osud není tak nosným tématem jako v případě Mian Mian. Wei Hui se při psaní většinou pouze inspiroje nějakými skutečnostmi nebo postaví charakteru svých literárních hrdinů na osobách ze svého okolí, nicméně dějové linie jsou již smyšlené. Zjednodušeně lze říci, že míra fikce v dílech Wei Hui je vyšší než u Mian Mian.

Z pohledu ostroty díla je třeba rozlišit několik aspektů. Primárně se v jejich dílech samozřejmě jedná o prvek sexu. V tomto směru není mezi oběma autorkami žádný větší rozdíl. Sexuální scény, které ve svých dílech popisují, jsou velmi názorné. Jedná se o velmi intimní popisy s prvkem fyzické potřeby. Sex je u obou autorek znázorňován ne pouze jako vyústění lásky mezi dvěma lidmi, ale i jako přirozený pud člověka. Rozdílnost mezi oběma autorkami bychom však našli u homosexuálního aspektu. Wei Hui se ve svém díle *Shanghai baby* sice zmiňuje o lidech homosexuálně orientovaných, nicméně sama hlavní hrdinka v knize zažívá pouze jednu lesbickou zkušenost. Přitom se jedná pouze o líbání dvou aktréek, navíc i to je popsáno jen v náznacích. Oproti tomu je Mian Mian v popisu homosexuálních scén otevřenější. Lesbické hrdinky románu *Tang* jsou četnější než v *Shanghai Baby* a jejich sexuální zážitky i odvážnější. Přesto je Mian Mian při popisu homosexuálního sexu zdrženlivější než u heterosexuálního. V podstatě jde také pouze o náznaky. Oproti tomu je však Mian Mian autorkou románu *Women Hai Pa*, v němž vypráví příběh dvou žen a dvou mužů. V této čtveřici neexistují v rámci sexuálního aktu žádné hranice. Všichni hrdinové se navzájem intimně sblíží a homosexuálních popisů je v knize dostatek. Žádné dílo Wei Hui se v tomto směru románu *Women Hai Pa* nepodobá. Mian Mian navíc do oblasti sexu vkládá i netradiční a odvážné prvky jako např. natáčení se při sexu.

---

¹²⁶ Ibid.

Kromě sexu jsou důležitým prvkem děl obou autorek i drogy. V této souvislosti je opět vyhraněnější Mian Mian. Ostatně její zkušenosti v tomto směru mnohonásobně převyšují Wei Hui. U Wei Hui je prvek drog jakýmsi vyústěním špatné psychiky hrdinů, kteří se k těmto látkám upínají ze zoufalství. Navíc v dílech Wei Hui nalezneme pouze měkké drogy. Autorka také nepřikládá důraz popisům nákupu drog a jejich užívání. To co však nenalezneme v díle Wei Hui, nalezneme v bohatém zastoupení u Mian Mian. Tato spisovatelka drogy popisuje jako normální součást života. Samozřejmě je třeba si v tomto kontextu uvědomit, v jakém prostředí se kniha odehrává. Nicméně přímé popisy užívání jsou naprosto běžné. Kromě skutečné drogové závislosti spisovatelka popisuje drogu i jako nabuzující prostředek např. na diskotékách.

V dílech Mian Mian však nalezneme ještě dva prvky, které nejsou u Wei Hui zastoupeny. Jde o násilí a sebevraždy. V souvislosti s nimi je třeba si opět uvědomit, že Mian Mian situuje své dílo do kriminálního prostředí. Zatímco hrdinové Wei Hui pochází z bohaté Šanghaje, pohybují se v lepší společnosti, jedí v drahých restauracích, chodí na výstavy apod. Násilí, které se objevuje v díle Mian Mian, však není skutečnou agresí. Nejde o brutální fyzické ataky s těžkými následky, spíše se jedná o vyprovokované chování labilnějších jedinců.

V celkovém měřítku tedy lze říci, že Mian Mian je ve svém projevu radikálnější. Její díla jsou ostřejší a sama autorka kontroverznější. Wei Hui je pak v porovnání s ní umírněnější. Postavíme-li ke srovnání díla *Shanghai Baby* a *Tang*, pak je rozdíl ještě patrnější. Román Wei Hui v porovnání s knihou Mian Mian připomíná červenou knihovnu. Příběh založený na milostném trojúhelníku se smutným koncem nepřináší tolik nového jako život v undergroundovém prostředí. Na druhou stranu Wei Hui v románu lépe vykresluje charakter postavy a naznačuje pohnutky, které vedou hrdiny k jejich činům. Oproti tomu v případě díla Mian Mian se vše děje nějak samo. Konkrétně to lze demonstrovat na drogové závislosti. Saining z románu *Tang* se stane drogově závislým, protože hudební festival není takový, jako předpokládal. Naproti tomu Tian Tian z díla Wei Hui podlehne morfiu pod vlivem permanentní frustrace ze své impotence. Tento jednoduchý příběh charakterizuje tvorbu obou autorek. Zjednodušeně lze říci, že díla Wei Hui jsou více romány ve smyslu smyšlených příběhů a do sebe zapadajících okolností. Oproti tomu Mian Mian se svým dílem více přibližuje skutečnému životu.

7. MUZI MEI, 木子美

Muzi Mei je pouze pseudonymem spisovatelky Li Li (李丽). Narodila se v roce 1978. Pochází z jihu Číny z provincie Guangdong. Do povědomí veřejnosti vstoupila jako kontroverzní autorka blogů a novinářka. Působila jako nezávislá novinářka pro časopis *Hong Kong* a *Mainland*. Psala sloupky především se sexuální tematikou do různých periodik. Pracovala také na pozici šéfredaktorky, nakonec se však musela této funkce vzdát, protože se objevily hlasy, že noviny jsou pod jejím vedením příliš liberální. Název tohoto periodika se drží v tajnosti, aby se předešlo přehnanému zájmu médií.¹²⁷ Stejně tak se z důvodu ochrany reputace nezveřejňuje název univerzity, kterou spisovatelka vystudovala. Je pouze známo, že jde o jednu z kantonských univerzit.

Jméno Muzi Mei bývá často spojováno se sexuální revolucí v Číně. Sama autorka k ní přispěla zejména svou otevřeností k sexuálním otázkám. Při psaní svého blogu překročila všechna možná tabu čínské společnosti. Otevřeně v něm píše nejen o svých vlastních sexuálních zážitcích, ale otevírá zde i téma homosexuality, masturbace nebo polygamie.¹²⁸

7. 1. Pseudonym

Pseudonym spisovatelky je považován za velmi nápaditý. Autorka si jej vymyslela sama a vznikl hrou se slovy, respektive znaky. Její skutečné jméno Li Li se zapisuje znaky 李丽. První znak lze rozložit na dvě složky 木 (mu) a 子 (zi). Ty potom ve své samostatné podobě tvoří část pseudonymu, konkrétně jde o příjmení. Své jméno Li 丽 autorka nahradila znakem 美 (mei). Při substituci vycházela z toho, že oba znaky 丽 i 美 mají stejný význam – v překladu *krásný*.

Při přepisu pseudonymu do pinyinu se můžeme setkat s různými variantami. Kromě formy Muzi Mei se uvádí i Mu Zimei, Muzimei nebo také Muzi-mei. Nicméně sama spisovatelka považuje za správnou formu Muzi Mei.¹²⁹

---

¹²⁷ <http://www.sinofrance.org/site/writes/works/lzj/muzimei.htm>, (cit. 23.04.2011)

¹²⁸ <http://www.agoravox.fr/actualites/societe/article/mu-zimei-journal-sexuel-d-une-1332>, (cit.23-04.2011)

¹²⁹ http://www.danwei.org/internet/a_short_interview_with_muzi_mei.php, (cit.23.04.2011)

7. 2. Blog

Muzi Mei se proslavila jako autorka kontroverzního blogu, jehož ústředním tématem je vše, co nějak souvisí se sexem. Velkou slávu zažívala ke konci roku 2003, kdy její spisovatelská dráha vrcholila. Tím k sobě přitáhla pozornost médií, ale i cenzorů. Ti na jaře roku 2004 její blog zakázali a Muzi Mei byla stažena z veřejného dění. Spisovatelka nebyla kritizována přímo, za to co píše. Ale předmětem kritiky se stal její promiskuitní životní styl, o kterém píše. Podle cenzorů tím dává špatný příklad mládeži a negativně působí na celou čínskou společnost.¹³⁰

Dnes je její blog na internetu již nepřístupný. Příspěvky z něj však byly sesbírány a vyšly knižně.¹³¹ Já jsem čerpala právě z knižní podoby blogu.

7. 2. 1. Struktura blogu

Muzi Mei psala svůj blog formou deníkových záznamů konkrétně v období od 19.06.2003 do 21.11.2003. Jednotlivé příspěvky z blogu jsou vždy členěny podle data popř. v rámci jednoho dne dále děleny na menší celky uvozené nadpisem. Například k 19.06.2003 je napsáno 7 příspěvků: „*Moje kůže nebude nikoho*“, „*Kočka Cool*“, „*Shanghai Blues*“, „*Marihuana*“, „*Žiju z kouření*“, „*Jeho smích*“ a „*Odejitá kvůli smutné lásce*.“

7. 2. 2. Forma a obsah

Muzi Mei popisuje pouze dílčí události ze svého života. Sama spisovatelka potvrdila, že vše na jejím blogu je pravdivé.¹³² Ve svých příspěvcích se však odkazuje i na minulost – např. dětství a rodinné zázemí. Vzhledem k formě blogu, zde nemůžeme hledat nějaký kontinuální děj, jako tomu bylo v dílech Wei Hui a Mian Mian. I styl, jakým píše, plně koresponduje s formou deníkových záznamů. Její příspěvky jsou psány heslovitě. Ne však pouze ve slovech nebo poznámkách, ale ve větách. Víceméně se jedná o holá fakta seřazená tak, aby byl daný příspěvek pochopitelný. Vykreslení okolností dané události se už Muzi Mei vyhýbá. Nepopisuje přímé návaznosti v rámci určitého děje ani se příliš nepouští do popisu pocitů a subjektivních dojmů. Jednotlivé příspěvky mnohdy začínají konkrétními dílčími informacemi, které se až poté, nebo taky vůbec, začlení do kontextu. Sama autorka říká: „Líbila se mi myšlenka vyprávět svůj život formou deníku, protože je přímý, průhledný a

¹³⁰ http://www.danwei.org/internet/muzi_mei_resurfaces.php (cit. 22.04.2011)

¹³¹ Např. ve francouzském vydání: MU, Zimei, Charmant, Catherine. *Journal sexuel d'une jeune Chinoise sur le net*. Albin Michel, 2005. 279 s. ISBN 2226159800.

¹³² Mu Zimei 2005

aktuální.“¹³³ Muzi Mei také často vkládá ukázky různých konverzací – např. sms nebo e-mailů. Ty totiž ještě více vtáhnou čtenáře do světa autorky.

20. 06. 2003 PROGRAM NA VÍKEND

„Dnes odpoledne jsem během schůzky dostala několik sms. Mezi nimi byla i jedna od „Číňana cizince“, kterého jsem si tak pojmenovala a o kterém jsem už psala. Tenhle víkend přiletěl z Kanady a před odjezdem by mě chtěl vidět.

„Párty v dohlednu tenhle víkend?“

„Ne“

„Můžeš najít jinou dvojici?“

„Neznáš je...!“

„Můžeme se seznámit!“

„Popřemýšlím“

„Jestli je neseženeš, tak si vystačíme i ve dvou“

„Jsem na schůzce“¹³⁴

[...]

Několikrát bylo zmíněno, že ústředním tématem je vše kolem sexu. Otázku vlastní sexuality otevírá již na prvních stránkách. Nicméně je třeba si uvědomit, že v jejím podání se nejedná jen o otevřené popisy milostných avantýr, ale o všudypřítomný prvek, který je zakomponován v širším měřítku – zmiňuje své erotické sny, popisuje milostné scény z filmů, dopisuje si s přítelkyní o jejím příteli atd. Velmi zajímavý je pak příspěvek, ve kterém přináší seznam svých bývalých lásek. Přitom však opět vůbec nevysvětluje, co ji vedlo k jeho sestavení ani proč jej zveřejňuje. Muže v něm hodnotí jednou až pěti hvězdičkami.

08.07.2003

JACÍ BYLI MÍ MILENCI?

„1. Ten, kterého jsem milovala ve 12: kamarád ze základky. Co jsem změnila školu, jsem ho neviděla.*

2. Ten, kterého jsem milovala ve 14: můj učitel literatury. Bydlí pořád v mém rodném městě. Změnil zaměstnání, teď je notářem. Otec 6-ti dětí.***

[...]

---

¹³³ Ibid., s.8

¹³⁴ Ibid., s. 21

8. *Ten kterého jsem milovala v 21: bývalý kytarista, potom sazeč v novinách. Nejdřív v Pekingu pak Kantonu. Naposledy jsem ho viděla na jednom večírku. Pořád svobodný. ******

[...]

18. *Ve 25: v Kantonu. Často se povaluje v baru. Právě se zamiloval do jedné holky, kterou znám. ***¹³⁵*“

Její blog se skládá v podstatě ze samých kontroverzních příspěvků. To způsobilo, že Muzi Mei byla na jedné straně obdivována mladší generací. Na druhé však bylo pro jinou část veřejnosti, především tu starší, nepochopitelné, jak se někdo může veřejně svěřovat s tak intimními prožitky. V médiích proto byla Muzi Mei prezentována jako žena „lačnicí po popularitě.“¹³⁶ Ona sama v předmluvě knihy, která se skládá z příspěvků z jejího blogu popisuje své pocity.

„Od té doby, co jsem začala psát, si připadám jako hráč na bicí na nějakém hudebním maratonu: mlátím, bouchám a s láskou se věnuji bubnu, která se nazývá sláva.

Kdybych si nezaložila blog, abych se tam svěřovala se svými intimními zážitky, můj život by neprošel takovým zvratem. „Aféra Muzi Mei“ všechno převrátila na ruby. Předtím jsem žila, tak jak jsem chtěla, byla jsem nezávislou a v ničem jsem se nemusela kontrolovat. Vzdělávala jsem v oblasti sexu a lásce.“¹³⁷

---

¹³⁵ Ibid., s. 55-56

¹³⁶ <http://www.independent.co.uk/news/world/asia/the-sexual-revolution-sweeps-across-china-519001.html>, (cit. 23.04.2011)

¹³⁷ Mu Zimei, s. 7-8

8. ZÁVĚR

Tato práce je plná výrazů jako *sex*, *sexualita*, *sexuální scény* atd. Nicméně stačí si pro psaní zvolit téma s takovou tematikou, popsat několik ožehavých scén a občas se zmínit o drogách, aby autor získal pomyslnou vstupenku do světa fenoménu „krásných autorek“?

8. 1. Vznik a dopad fenoménu

„Krásným autorkám“ jednoznačně nelze upřít prvenství – ve smyslu literatury nebo spíše literárního žánru, do kterého spadají jejich díla. Příběhy připomínající červenou knihovnu s prvky porna se dosud u čínských knihkupců neobjevily. U tohoto fenoménu však ani tak nejde o to, že spisovatelky přinesly do literatury něco nového, ostatně nemluvíme tady přece o umělecky hodnotné literatuře, ale spíše o to, že prvky, které přinesly, byly revoluční v celé společnosti. Osobně si myslím, že kdyby se rozhodly vyjadřovat svou sexualitu např. odvážnými obrazy nebo fotografiemi, jejich tvorba by měla v konzervativní čínské společnosti podobný dopad. Starší generace by byly pohoršené tím, jak někdo může tak otevřeně vyjadřovat něco tak nanejvýš intimního. Mladší generace by mezitím tajně sháněly reprodukce fotografií...

To, co chci vyjádřit, lze stručně popsat úslovím „ve správný čas na správném místě.“ Časová rovina je determinována historickými událostmi - přesněji hrůznou kulturní revolucí. Ta poznamenala myšlení lidí, kteří ji zažili, na mnoho let dopředu. Jenže v době, kdy se lidé z revoluce vzpamatovávali, zde byla už další generace, která poznamenána nebyla. Nelze se proto divit, že hledala způsob, jak se vyjádřit. Svou roli přitom sehrálo i prostředí. Musíme zohlednit vývoj ve městech směrem k demokracii, odkud autorky pocházely, protože ten byl několikanásobně rychlejší než na venkově. Nejdůležitější prostorovou rovinu však ale představuje Čína samotná. Vždyť nikde mimo ni nenalezneme spisovatelku, která by byla ke „krásným autorkám“ řazena. V Evropě i Americe bylo v dané době už běžné vyjadřovat svou sexualitu i psát o drogách. Navíc mnohdy i mnohem odvážnějšími způsoby, než jak to dělaly „krásné autorky“. S trochou nadsázky lze tedy říci, že v tomto ohledu stačilo přijít s něčím novým, nejlépe kontroverzním, a fenomén byl na světě. Mladí lidé se měli k čemu upnout.

Výše napsané tedy naznačuje, že dopad fenoménu na čínskou společnost je nepopíratelný. Ne však v uměleckém měřítku, ale z pohledu vývoje společnosti. Spisovatelky jej nenávratně nasměrovaly směrem k liberalizaci. Společenská tabu se začala poodkrývat, ale

zároveň byla veřejnosti poodhalena i negativní stránka Číny. Společnost byla poprvé otevřeně konfrontována s drogovou i jinou kriminální problematikou.

8. 2. Všechny spisovatelky, jeden fenomén?

Otázkou zůstává, jestli všechny spisovatelky zmíněné v této práci (Chun Shu, Wei Hui, Mian Mian a Muzi Mei) můžeme skutečně řadit do jednoho literárního proudu. V dílech „krásných autorek“ rozhodně nalezneme prvky vlastní celému fenoménu. Odlišná však zůstává míra ostroty, s jakou jednotlivé autorky popisují kontroverzní scény, a způsob jejich vyprávění.¹³⁸ Dle mého názoru není podstatné, že některé autorky píší beletrii v podobě románů, jiná se vyjadřuje formou deníkových záznamů. Z mého pohledu jsou nejdůležitější právě společné charakteristické znaky a pak také doba, v níž se všechny autorky setkaly. Právě tyto dvě podmínky současně dávají opodstatnění řadit všechny spisovatelky k jednomu fenoménu.

---

¹³⁸ Blíže je to popsáno v kapitole 6. Srovnání Wei Hui a Mian Mian a v kapitole 7. Muzi Mei

RESUMÉ

In my bachelor's essay I focus on the contemporary Chinese popular literature - the phenomenon of "beautiful women writers". All their representatives began publishing in the 90s and at the beginning of the 21 century. The most important representatives of the phenomenon have been Wei Hui, Mian Mian, Muzi Mei and Chun Shu.

The literature of this whole phenomenon has been highly controversial. The authors of these books have chosen such themes that had previously been taboo in the Chinese society. The main feature of their works has been an expression of their own sexuality and sex in general. Moreover, this literature has played an important role on the topic of drugs, suicide and violence. All these writers approach all these issues very openly and in their works can be found large quantities of detailed descriptions of provocative scenes, such as drug use or open descriptions of sexual act. It is this very openness of expression that has been the target of criticism of censors, who banned some of their works in China. On the other hand, the works of these writers have met with great reception of readers, for whom this kind of literature has been something totally new. For this reason many issues- despite a prohibition of the state apparatus- have spread further among people illegally.

The impact of the phenomenon on Chinese society has been undeniable. However, such an impact has not been artistic, but rather has been influencing the evolution of the society. The writers directed it irretrievably toward liberalization. Social taboos have begun to reveal, but along that also a negative side of China has been partially exposed to the public. The society has for the first time been openly confronted with drug and other criminal issues.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

PRIMÁRNÍ LITERATURA:

MU, Zimei, Charmant, Catherine. *Journal sexuel d'une jeune Chinoise sur le net*. Albin Michel, 2005. 279 s. ISBN 2226159800.

MIAN, Mian. *Les bonbons chinois*. Přel. Sylvie Gentil. Points, 2002. 336 s. ISBN 2020551330.

MIAN, Mian. *Panda sex*. Přel. Sylvie Gentil. Au Diable Vauvert, 2009. 183 s. ISBN 2846261776.

WEI, Hui. *Shanghai Baby*. Z ang. přel. Petra Diestlerová. Praha: Motto, 2003. 283 s. ISBN 80-7246-165-6.

SEKUNDÁRNÍ LITERATURA:

Odborná literatura:

PICKOWICZ, Paul G., ZHANG Yingjin. *From Underground to Independent. Alternative Film Culture in Contemporary China*. Rowman and Littlefield Publ., 2006. 280 s. ISBN 0742554384

LU, Sheldon H. **Popular culture and body politics: Beauty writers in contemporary China**. *Modern Language Quarterly*. 2008, s.167-185.

PEI Yuxin, Ho Petula Sik-ying. **Iron Girls, Strong Women, Beautiful Women Writers and Super Girls: A Discourse Analysis of the Gender Performance of Women in Contemporary China**. *Lilith*. 2006, č.15, s. 61-71.

YUAN, Yuan. *Les littératures féminines française et chinois au XXe siècle: thèse en vue de l'obtenir du titre de docteur* [online]. Université de Franche-Comté, Ecole doctorale «langages, espaces, temps, société», 2010. 347s. Vedoucí diplomové práce Nella Arambasin Dostupné na URL: <http://artur.univ-fcomte.fr/SLHS/LCOMP/these/these_yuan_yuan.pdf> (poslední nahlédnutí 24.04.2011)

Novinové články, novinové články z databází:

Cowley, Jason. **Bridget Jones with blow jobs**. *New Statesman (1996)* [online, databáze Literature Resource Center]. 23.07.2001. Dostupné na URL: <<http://go.galegroup.com/ps/i.do?&id=GALE%7CA77335695&v=2.1&u=palacky&it=r&p=LitRC&sw=w>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Ryall, Julian. **Compromising positron of one Shanghai writer: Wei Hui mixes steamy sex with a love of China**. *South China Morning Post* [online, databáze ProQuest Central]. 24.10.2004. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/266399635?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Pomfret, John. **Chinese Search For New Values; Freedom Brings Uncertainty as Ideology Wanes.** *The Washington Post* [online, databáze ProQuest central] 26.09.1999. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/408531411?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 11.05.2011)

Chinese novelist sues Google for scanning books. *Breaking News.ie* [online, databáze ProQuest central] 29.12.2009. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/756761585?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Chao, Loretta. **Chinese Author Is Open To Setting With Google.** *Wall Street Journal* [online, databáze ProQuest central] 31.12.2009. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/399072964?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 10.05.2011)

Gillford, Rob. Interview: **Chinese autor Wei Hui on her new book „Shanghai.“** *All Things Considered* [online, database Literature Resource Center]. 09.06.2001. Dostupné na URL: <<http://go.galegroup.com/ps/i.do?&id=GALE%7CA166109402&v=2.1&u=palacky&it=r&p=LitRC&sw=w>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Huss, Ann. **Desperately Seeking Someone.** *Los Angeles Times* [online, databáze ProQuest central]. 25.11.2001. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/421645791?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Liu, Melinda. **China's Glasnost; The country's communist leaders are beginning to embrace the avant-garde art and literature they once considered taboo.** *Newsweek.* [online, databáze ProQuest central] 09.08.2004. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/214042425?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 09.05.2011)

McElroy, Damien. **Censors can't stop a woman porn to be wild.** *Scotland on Sunday* [online, databáze ProQuest central]. 29.07.2001. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/326525545?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

It's Good To Be 'Bad': *Newsweek* [online, databáze ProQuest central]. 02.11.2000. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/214040275?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Loussouarn, Anne. **Quand la Cine s'éveille au sexe: deux jeunes écrivaines chinoises repandent un parfum de scandale. Masturbation, junkies ou prostituées, rien ne leur fait peur.** *Chatelaine* [online, databáze ProQuest central]. Leden 2001. Dostupné na URL: <<http://search.proquest.com/docview/217120215?accountid=16730>> (poslední nahlédnutí 12.05.2011)

Scheen, Lena. **Sex in the city.** IAS Newsletter. Léto 2006

Recenze: **Mian Mian Candy.** *Library Journal.* 15.05.2003

Writers born in the 1970s stimulate debate. *China Daily*. [online, databáze ProQuest central]. 20. 10. 2004. Dostupné na URL: <http://search.proquest.com/docview/257908193?accountid=16730> (poslední nahlédnutí 11.05.2011)

Články z WWW stránek:

GLEESON, Sinéad. **An interview with Wei Hui.**
<http://www.bibliofemme.com/interviews/weihui.shtml>, (15.05.2011).

Mian Mian reaches maturity with 'Panda Sex'.
http://www.chinadaily.com.cn/english/doc/2005-03/01/content_420714.htm, (14.05.2011).

Mian Mian, portrait.
<http://www.arte.tv/fr/Chine/Litterature-contemporaine/362196.html>, (16.05.2011).

JONES, Gary. **The Vampire Chronicle.**
<http://www.tofu-magazine.net/newVersion/pages/mianmian.html>, (15.05.2011).

LIU, Zhongjun. **Sa stratégie autobiographique de Muzi Mei.**
<http://www.sinofrance.org/site/writes/works/lzj/muzimei.htm>, (16.05.2011).

Mu Zimei : Journal sexuel d'une jeune Chinoise sur le net.
<http://www.agoravox.fr/actualites/societe/article/mu-zimei-journal-sexuel-d-une-1332>, (16.05.2011).

GOLDKORN, Jeremy. **A short interview with Muzi Mei.**
http://www.danwei.org/internet/a_short_interview_with_muzi_me.php, (15.05.2011).

Muzi Mei resurfaces.
http://www.danwei.org/internet/muzi_mei_resurfaces.php, (15.05.2011).

EIMER, David. **The sexual revolution sweeps across China.**
<http://www.independent.co.uk/news/world/asia/the-sexual-revolution-sweeps-across-china-519001.html>, (16.05.2011).

ROSS, Peter. **Little trouble in big China.**
http://findarticles.com/p/articles/mi_qn4156/is_20010715/ai_n13960584/, (12.05.2011).

O'BRIEN, Kerry. **Shanghai writer challenging stereotypes.**
<http://www.abc.net.au/7.30/content/2001/s337692.htm>, (12.05.2011).

PŘÍLOHY

Ukázka obálek knihy Shanghai Baby (pro čínský trh):

Obr.1¹³⁹

Obr.2¹⁴⁰

Obr.3¹⁴¹

¹³⁹ Dostupné na URL: < <http://img3.douban.com/lpic/s1661324.jpg> > (cit. 16.05.2011)

¹⁴⁰ Dostupné na URL: < <http://image.bookfm.com/book/100001-110000/105603/cover/normal.png> > (cit. 16.05.2011)

¹⁴¹ Dostupné na URL: < <http://www.uus8.com/book/imgplay.asp?fm=http://www.uus8.com/book/html/heji/52/009/cover.jpg> > (cit.16.05.2011)